

Teslina Spirala Vremena

Velimir Abramović:

METAFIZIKA I KOSMOLOGIJA NAUČNIKA NIKOLE TESLE

"Ne radim više za sadašnjost već za budućnost!" rekao je Tesla okupljenim novinarima u Njujorku pre više od sedam decenija, **"Budućnost je moja!"**

Izumitelj neizmenične struje, polifaznih motora i generatora, rotacionog magnetnog polja, radija, teleautomatike, izumitelj na čijim se patentima zapravo zasniva energetika dvadesetog veka, radio je decenijama potpuno usamljeno na naučnom objašnjenju kosmičkih procesa, u nameri da teorijski objedini materijalno i duhovno, isto onako kako je to učinio u svojim praktičnim pronalascima.

Pominjanje Teslinog imena danas uglavnom asocira na takozvanu Teslinu zavojnicu, indukcionu motor i međunarodnu jedinicu za merenje jačine magnetnog polja. Mnoge činjenice o njegovom životu i neobičnom stvaralačkom daru pale su u zaborav.

Najplodnije razdoblje svog stvaralaštva Tesla je proveo u Sjedinjenim Američkim Državama. Patentirao je preko 300 pronalazaka u SAD i mnogim drugim zemljama. Mnogi od njih su i danas neponovljivi, kao na primer prijemnik radijante energije, (US patent, 21 mart 1901, No.: 685957 i 685958) o čijim principima rada i konstrukciji se ništa pouzdano ne zna, osim da nije u pitanju konvertor energije kosmičkih zraka, kakav je danas moguć.

Vršio je istraživanja sa vrlo niskim frekvencijama u periodu 1899 - 1900 u posebno za to izgrađenoj laboratoriji u Colorado Springsu, a dve godine kasnije otpočeo je da gradi blizu Njujorka, na Long Ajlendu, svetsku emisionu stanicu koju nikada nije sasvim dovršio. Ovaj eksperiment finansirao je američki magnat čelika J.P.Morgan, Teslin lični prijatelj.

Nakon obustavljanja projekta Vordenklif, 1905. godine, Tesla se povlači u naučnu anonimnost sve do smrti u januaru 1943. godine. Umro je sam, u hotelu NJujorker, ne tražeći lekarsku pomoć.

Poslednjih godina života Tesla nije objavljivao ništa drugo izuzev novinskih članaka i intervjua. Ali svi su izgledi da taj period njegovog života nikako nije protekao uzaludno i lišen novih saznanja. Upravo tada, već kao zreo naučnik, on dolazi do presudnih generalnih zaključaka koji će sigurno uskoro otvoriti potpuno novu stranicu u savremenoj nauci. Jer iz

istorije je poznato da kad god se naučna misao nađe u krizi, na bespuću, naučnici se okreću idejama iz prošlosti, tražeći inspiraciju i putokaz.

U ovoj kratkoj studiji pokušaćemo da odgovorimo na više važnih pitanja:

- (1) Na koji način je Tesla dolazio do svojih otkrića, kao što su takodje, upliv veoma-nisko frekventnih elektromagnetskih talasa na biološke sisteme, posebno rad ljudskog mozga, fuzija energetskih struktura, takozvanih "vatrenih lopti" iz indukcionih polja primarnih i sekundarnih elektromagnetskih kalemova, superprovodljivost prirodnih i veštačkih medijuma, takozvani bežični prenos energije, i drugih.
- (2) Koje su osnovne aksiome Tesline kosmologije, na koji način one proističu iz njegove metafizike, i kako ih je on primenjivao u svojim fizičkim eksperimentima?
- (3) Zašto su teoretičari i eksperimentatori savremene fizike vremena tako mnogo zainteresovani da rekonstruišu Teslinu teoriju fizičke realnosti i njegovo shvatanje elektro-magnetskih fenomena; naročito ćemo se truditi da odgovorimo na to zašto Tesla nije formulisao svoju naučnu teoriju i objavio je.
- (4) Da li Teslina shvatanja etičke komponente naučnih otkrića može da posluži za oduhovljenje savremenih prirodnih nauka - posebno fizike, koja je u velikoj krizi.
- (5) Da li Teslino shvatanje vrednosti naučnog razvoja u suštini proističe iz univerzalnosti karaktera slovenskog mišljenja, t.j. je li to doprinos izrazito globalne slovenske misli neophodnoj izgradnji duhovnog nivoa scijentističko-tehnološke ere (naročito izraženo u Teslinim člancima "Problem povećanja ljudske energije" i "Kako kosmičke sile oblikuju ljudske sudbine").
- (6) [ta se u bliskoj i daljoj budućnosti može očekivati od proučavanja Teslinih ideja?
- (7) Da li je preterano zaključiti da je Tesla zasnovao globalno informatičko društvo svojim čuvenim tekstom iz 1900. Godine "Svetski sistem", da li je to tehnička i tehnološka osnova onoga što se danas zove "novi svetski poredak", i najzad
- (8) da li je Tesla duhovni osnivač nove scijentističko-tehnološke civilizacije, nazovimo je - Tesliana, čija će vladajuća tehnologija biti "inženjering vremena", a jedini i neiscrpni izvor energije - vreme, odnosno, asinhronicitet različitih nivoa fizičkih procesa.

TESLINA HEURISTIČKA METODA

Vratimo se u sredinu devetnaestog veka, u malo selo Smiljan u Lici, tadašnjoj provinciji moćne Austrougarske. Tu su godine 1856. 10. jula otac Milutin Tesla, srpski pravoslavni sveštenik i majka Georgina, zvana Đuka, iz poznate porodice Mandić, dobili četvrto po redu dete - Nikolu.

Sve dok nije napunio osam godina, Tesla je bio slab i kolebljiv. Jednostavno nije imao snage i odvažnosti da donese bilo kakvu čvrstu odluku. Osećanja su mu nadolazila naizmenično i nekontrolisano, u talasima, i mali Nikola neprestano je oscilirao između dve krajnosti -

oduševljenja i tuge. "Želje su mi imale razornu moć", seća se on, "a umnožavale su se poput Hidrinih glava".

Bio je opsednut razmišljanjem o bolu u životu, o smrti, o verskom strahu. "Sujeverna ubeđenja su me razdirala, živeo sam u stalnom užasavanju od zlog duha, od utvara, od džinovskih ljudoždera i ostalih satanskih čudovišta mraka. A onda je, odjednom, nastala korenita promena i celokupno moje bivstvovanje krenulo je novim tokom".

U to doba u njemu su se razvile mnoge čudne naklonosti, netrpeljivosti i navike, od kojih neke mogu da se protumače spoljnim utiscima i alergijom, a neke ostaju gotovo neobjašnjive. Bilo je dovoljno da ugleda biser pa da ga spopadne nešto nalik na napad. Nasuprot tome, opčinjavalo ga je svetlucanje kristala, ili nekih predmeta oštih ivica i ravnih površina. Dobijao je groznicu kad god bi ugledao breskvu, a ako bi se delić kamfora nalazio bilo gde u kući, to je u njemu izazivalo najmučniju nelagodnost. "Još i danas", piše on šezdeset godina kasnije, "osetljiv sam na neke od tih neprijatnih nadražaja. Čim spustim četvrtaste komadiće hartije u posudu s tečnošću, redovno u ustima osetim neki neobičan i neprijatan ukus". (N. Tesla, My inventions, Electrical experimenter, N.Y., 1919.)

Knjige je voleo više od svega i kako je njegov otac imao veliku biblioteku, mali Tesla je nastojao da u njoj zadovolji svoju rano probuđenu čitalačku strast. Otac se, međutim, protivio tome i spopadao bi ga bes kad god bi ga zatekao da čita noću. Sakrivao je od sina sveće jer nije želeo da kvari oči. Ali on je dobavljao loj, pravio fitilje, izlivao tanke štapove lojanica, i iz noći u noć, pošto bi zapušio ključaonicu i sve pukotine, čitao je često do zore.

Teslina porodica je zabranjivala Nikoli i da studira politehniku, naročito otac koji je od njega zahtevao da uči za sveštenika. Osećajući duboko u sebi svoj neugasivi životni poziv elektroinženjera, Nikola se teško razboleo. Kada je bio gotovo na umoru i bilo je očito da neće preživeti, otac je konačno odobrio sinovljevu želju. Kao nekim čudom, on je ubrzo ozdravio i sav se predao pronalazačkim maštanjima. Prenapregnutog uma, počeo je da pati od čudnog poremećaja "pojavljivanja živih slika koje je često bilo praćeno jakim bljeskovima svetlosti", što je, može se reći, karakteristično za ljude obdarene parapsihičkim moćima. Ovi jaki svetlosni bljeskovi prekrivali su prizore realnih objekata i prosto zamenjivali moje misli. Te slike stvari i scena imale su karakter stvarnosti". Tesla napominje da ih je vrlo dobro razlikovao od imaginacija. Objasnjavajući šta mu se događalo, on navodi kako bi mu se slika nekog prizora koji uzbuđuje nerve, a koji je video preko dana, iznenada pojavila noću kao potpuno realna i ostajala bi takva u prostoru pred njim čak i kad bi pokušao da je skloni rukama.

Da bi se oslobodio patnje koju je pojavljivanje "čudnih realnih slika" unosilo u njegovu dušu, on je pokušavao da se u tim trenucima koncentriše na prizore iz svakodnevnog, "običnog" života.

"U nameri da se tako oslobodim ja sam neprestano tražio nove slike i tako ubrzo iscrpeo sve prizore koje sam znao - prizore iz kuće i najbliže okoline. Nakon što sam više puta primenio ove mentalne operacije, pokušavajući da oteram svoje vizije, primetio sam da "obični život" gubi bitku, a realnost vizija postaje sve čvršća. Zatim sam instiktivno počeo da vršim ekskurzije izvan granica malog sveta u kome sam bio, i ubrzo video nove scene. One su bile u početku vrlo maglovite, nejasne, i bežale kad bih ja pokušao da usredsredim pažnju na njih, ali uskoro sam uspeo da ih zadržim. One su dobile na snazi i jasnoći i najzad postale konkretne kao realne stvari. Uskoro sam otkrio da se najbolje osećam kad se opustim i

dozvolim da me sama vizija nosi dalje i dalje. Sve vreme dobijao sam sve nove i nove impresije i tako sam počeo mentalno da putujem. Svake noći i ponekad i preko dana, kada bih ostao sam, polazio sam na ta moja putovanja, vrlo često, u nova mesta, gradove i zemlje, živeo tamo, sretao ljude, pravio prijateljstva i poznanstva, i ma kako to izgledalo neverovatno, činjenica je da su mi oni bili isto toliko dragi kao i moja porodica, i svi ti novi svetovi nisu bili manje intenzivni u svojim manifestacijama." (N.T., My inventions, EE., N.Y.,1919.)

Na svoje zadovoljstvo primetio je da može sa velikom jasnoćom i preciznošću da vizualizuje svoje izume tako da mu nisu neophodni eksperimenti, modeli ili crteži. Tako je razvio svoj novi metod materijalizacije inventivnih koncepcija i ideja. Tesla je vrlo jasno pravio razliku između ideja koje se deduktivno inkarniraju u misao, odnosno viziju, i koncepata koji se stiču generalizovanjem iskustva, induktivno.

"Momenat kada neko konstruiše zamišljeni aparat nosi problem transformacije sirove ideje u praksu. Zato svakom tako proizvedenom izumu nedostaju mnogi detalji, i obično je defektan (...) Moj metod je drugačiji. Ja ne žurim da se upustim u materijalni rad. Kada primim ideju, odmah počinjem da je dograđujem u svojoj imaginaciji. Menjam konstrukciju, pravim poboljšanja i uključujem aparat u svom umu da radi. Sasvim mi je svejedno da li testiram svoju napravu u umu ili u laboratoriji. ^ak primetim ako nešto smeta u pravilnom radu. (...) Na ovaj način ja sam u stanju da brzo razvijem koncepciju do perfekcije, ne dotičući ništa rukama. Kad dospem tako daleko da na svoj izum primenim svako moguće poboljšanje i više nigde ne vidim nikakvu grešku, tek onda stavim u konkretnu formu ovaj konačni produkt mog mozga. Bez izuzetka moji su aparati radili uvek tačno kako sam zamislio da treba, i eksperimenti su se događali onako kako sam planirao. Za dvadeset godina nije bilo nikakvog izuzetka. (...) Teško da ima naučnog izuma koji može biti unapred predviđen isključivo matematički, bez vizualiziranja. (...) Sprovođenje u praksu nedovršenih, grubih ideja je traćenje energije i gubljenje vremena."

Izučavajući mehanizme svog psihičkog života, Tesla je otkrio da je niz slika iz "druge realnosti" uvek u vezi sa događajima u "pravoj realnosti" i da tu postoji prilično pravilna korelacija. Ubrzo je stekao sposobnost da shvati kauzalni odnos. Postao je svestan, na svoje iznenađenje, da je svaka njegova misao sugerisana spoljnom impresijom. "Ne samo misli, već i akcije izazivaju se na isti način. Posle izvesnog vremena, bilo mi je savršeno očigledno da sam ja samo jedan automat obdaren mogućnošću kretanja, koji odgovara na stimulanse senzitivnih organa i misli i radi prema tome. Praktični rezultat ovoga saznanja bilo je, mnogo godina kasnije, otkriće teleautomatske kontrole čijih zakona sam postao najzad svestan, iako sam ih od ranije nosio u sebi u obliku nejasnih i nedovršenih ideja." (N.T., My invention, EE., N.Y.,1919.)

Za razliku od Ajnštajna koji je isticao presudni značaj "kinestezije" i "saglasnosti sa unutrašnjim osećajem tačnosti i potpunosti" neke ideje ili teorije, Nikola Tesla podvlači imaginaciju izuma kao psihološki razlog formulisanja iskaza predviđanja u matematičkom obliku. Na primer, za njegovog savremenika Tomasa Edisona se ovako nešto ne može reći jer se on, budući bez znanja matematike, prevashodno oslanjao na dugotrajno i mukotržno eksperimentisanje.

U spisima, Tesla često govori o svojoj predisponiranosti za mentalne procese rezonantne sa principima kojima se povinuje priroda. Ova urođena sposobnost, smatra on, javlja se u pronalazaču kao difuzan psihološki pritisak, kompulzivna nužda, uzrokujući osećanje nedostajanja budućeg pronalaska, tj. onoga čega u pronalazačevom prethodnom iskustvu

nikada ranije nije bilo. U tome on vidi ne samo poreklo pronalazačkog htenja uopšte, već i jedan dokaz više delovanja zakona vanljudske stvarnosti kroz čoveka. Ukratko, Tesla kreativnu imaginaciju smatra početkom sazajnog akta predviđanja.

Iz shvatanja da naučni principi egzistiraju i van oblasti ljudskog saznanja sledi i posebnost Teslinog odnosa nepristajanja na usvojena i ogledima verifikovana naučna znanja, kao i na tzv. univerzitetsku nauku. Kosmos je za Teslu, kao i za astronoma Džemsa Džinsa - um, a kao i za filozofa Lajbnica - živ u svim svojim delovima.

Po Teslinim rečima, u njemu se određeni zakon pojavljivao uvek spontano i u obliku geometrijske slike. Sledе zatim razumevanje principa i fizičko interpretiranje kao kasnije faze procesa otkrivanja. Tek tada dolazi do aritmetizacije zakonitosti i do izražavanja tehničkih osobina materijala najpogodnijih za neometani rad zakona u konstruisanom fizičkom modelu. Shodno ličnom iskustvu svoje inventivnosti Tesla je držao da rad vrše prirodni zakoni, a ne materijalne strukture. Pod radom na otkriću on pre svega podrazumeva borbu za mentalno pročišćenje, tj. apstrahovanje od sekundarnih misli i čulnih sadržaja opterećenih detaljima koji zamračuju jasnost slike principa i otežavaju uvid u pravu prirodu relacija geometrijskih elemenata.

Teslin postupak shvatanja principa završen je, a princip spreman za primenu onda kada je postignuta univokna korespodencija matematičkih i fizičkih elemenata. Otkriće je, dakle, dosegno u momentu postizanja identičnosti nezavisnih članova matematičkog algoritma i njihovih fizičkih interpreta, tako da se u samom algoritmu prepoznaje fizički zakon koji vlada stvarnim svetom. Ideja se, prema tome, kod Tesle ekskluzivno pojavljuje kao akt kreativne imaginacije čije matematiziranje vodi konačno do fizičkog modela.

Induktivno predviđanje u Teslinom radu je veoma retko, ako ga uopšte i ima, i karakter takvog predviđanja strogo je podsticajan, tj. utiče samo na promenu mišljenja u deduktivno. Njemu je svojstven specijalan tip deduktivnog predviđanja koji počinje slikom, nastavlja se uvidom u geometrijski princip, iz koga se, dakle, tek u trećem koraku obrazuje tzv. opšti stav izražen matematički, tj. nekom relacijom brojeva. Dalji tok je uobičajen hipotetički stav koji se odnosi na nepoznatu činjenicu, na primer, parametre rada konkretnog aparata i sledi iz opšteg stava kao njegova posledica. Ta posledica jeste konstrukcija indukcionog motora, modela obrtnog magnetnog polja, itd.

Teško je dobro razumeti činjenice na kome Tesla odlučno insistira u opisima načina kojim je vršio izume, a to je da jasna slika izuma prethodi čak i samom shvatanju principa kao i svim docnijim pretpostavkama koje ga vode do njegove realizacije u konkretnom materijalu. I kako sam kaže, on je metodu misaonog eksperimentisanja vremenom do te mere usavršio da je bio u mogućnosti da obavi sve korekcije svoje zamisli u umu, bez i jedne jedine fizičke probe, što svakako osvetljava donekle i enigmu kvaliteta njegovog rada čiji obim, obzirom na naučne ili bar tehničke novine mnogih segmenata, upravo zapanjuje.

U nastojanju da sebi objasni tajnu precizne imaginacije primenljivog izuma pre uviđanja samih principa rada, Tesla je postavio i teoriju o isključivo spoljašnjem stimulansu čovekovog mišljenja i pamćenja, a oslanjajući se delom na Rene Dekarta zaključuje o kosmičkom automatizmu svih ljudskih subjektivnih delatnosti kao i ljudske egzistencije uopšte. Ali kako ishod automatskog rada mozga upravo po Teslinom sopstvenom iskustvu može biti stvaralački (tj. proizvodnja do tada nepoznatih vizuelnih sadržaja) to on radi koherencije razvija i dodatnu pretpostavku o povratnom dejstvu vidnih centara mozga na retinu i u tome

vidi uzrok pojave eidetskih slika svojih pronalazaka. Tako ljudski mozak, i ako izazvan na rad spolja, ipak može neprestano da produkuje nove sadržaje, misli i slike, jer je broj nadražaja iz okoline neograničen.

Najzad, za Teslu su, mišljenje, pamćenje, kretanje itd. samo povratni (feed - back) procesi, pa se može primetiti da je u naporu da domisli sopstveni dar pronalazaštva ujedno utemeljio pankosmički, tj. idealan stav kibernetike.

Verujući da je sva vasiona živa i da su ljudi automati koji se vladaju po kosmičkim zakonima, Tesla je izgradio i originalnu teoriju memorije. Smatrao je da ljudski mozak nema osobinu da pamti onako kako se to obično smatra (tj. biohemijski, odnosno biofizički) već da je memorija samo reakcija ljudskog mozga na ponovljeni spoljašnji stimulans. Zaista je neobično da čovek poznat po retko dobrom pamćenju (govorio je sedam-osam jezika), koji je uz to imao i sposobnost eidetskog predstavljanja misaonih slika, smatra da ne postoji ljudska memorija. Još značajnije je, naravno, da neko sa više stotina naučnih pronalazaka ne pripisuje inventivnost u zaslugu sebi, nego eksplicitno izjavljuje da vrši ulogu sprovodnika ideja iz sveta nauke u svet ljudske prakse. Sve ovo ne deluje više tako kontradiktorno, ako se ima u vidu da je Tesla, sin pravoslavnog sveštenika, na pitanje koje je veroispovesti, odgovorio da on veruje u jednog Boga koji nije opisan u religijama, ali da je najbliži Budizmu. Kasnije, Tesla se Budizmu sve više približavao, čak i praktično: vežbao je jogu, pazio na ishranu u filozofskom smislu te reči, upražnjavao meditaciju, a u poslednjim godinama pred smrt u sred Njujorka živeo je izuzetno asketski, gotovo kao indijski guru ili pravoslavni svetac.

Tesla je bio star dvanaest godina kada je uspeo da voljno kontroliše konkretne vizije ispred svojih očiju i zamenjuje ih drugačijim slikama, ali kako sam napominje, nikada nije uspeo da pod kontrolu stavi iznenadne bljeskove svetlosti. Oni su se obično pojavljivali prilikom nekih opasnih situacija ili kad je bio jako uzbuđen.

"U nekim momentima viđao sam sav vazduh oko sebe ispunjen jezicima živog plamena. Njihov intenzitet, umesto da se smanjuje, povećavao se sa vremenom i dostigao je maksimum kada sam imao dvadeset pet godina. U jednoj prilici, doslovno svedoči naučnik, "imao sam osećaj da mi se mozak zapalio i da mi malo Sunce sija u glavi". (N.T., MY INVENTIONS, EE. N.Y., 1919.)

"Ovi svetlosni fenomeni", piše Tesla u svojoj 65-oj godini, "još uvek se manifestuju s vremena na vreme, naročito kad mi neka nova ideja otvori do tada neslućene mogućnosti, ali su relativno malog intenziteta".

U stanjima relaksacije, pre nego što bi zapadao u san, Tesla je takođe imao zanimljive vizije. "Kada zatvorim oči, uvek prvo primetim tamnu i jednoličnu plavu pozadinu, sličnu nebu u vedroj noći bez zvezda. Za nekoliko sekundi ovo se polje ispunjava bezbrojnim zelenim pegama koje osciluju, uređenim u nekoliko slojeva koji mi se približavaju. Zatim se sa desna pojavljuje divna šara od dva sistema paralelnih linija, međusobno vrlo bliskih i pod pravim uglom. Ova slika preliva se u svim bojama, ali dominiraju žuto-zelena i zlatna. Odmah zatim linije postaju svetlije i ceo prizor biva gusto prekriven tačkama žmirkajućeg svetla. ^itava ova slika lagano prolazi poljem vizije i nestaje u levo, ostavljajući za sobom pozadinu neprijatnog i nepokretnog sivila, koje ubrzo biva zamenjeno morem oblaka za koje je očigledno da pokušavaju da se uobliče u žive likove. ^udno je da ja ne mogu da projektujem bilo kakvu formu u sivu pozadinu pre nego što scena uđe u drugu fazu."

" Svaki put pre spavanja", priča Tesla, slike ljudi i objekata prolaze ispred mojih očiju. Kad ih vidim, znam da ću ubrzo izgubiti svest. Ako su odsutni i odbijaju da dođu, to uvek za mene znači noć bez sna".

Dugo vreme Tesla je posvetio rešavanju enigme smrti i pazio na bilo koju njenu indikaciju u realnom životu.

"Samo jedanput u svojoj dosadašnjoj egzistenciji", kaže on, "imao sam iskustvo koje je ostavilo na mene utisak natprirodnog. Bilo je u to vreme smrti moje majke. Bio sam bolestan i iscrpljen groznicom: ležao sam u krevetu. Odjednom, pomislio sam da, ako moja majka umre dok sam daleko od nje, sigurno je da će mi dati neki znak. Dva ili tri meseca posle toga bio sam u Londonu sa mojim pokojnim prijateljem, engleskim naučnikom ser Vilijemom Kruksom, gde se diskutovalo o spiritualizmu, i bio sam pod punim utiskom ovih misli. Možda ne bih obratio pažnju na drugog čoveka koji bi isto to govorio, ali sam bio podložan njegovim argumentima, sećajući se njegovog epohalnog rada o "radiant matter" (zračećoj materiji) koji sam čitao kao student i koji je učinio da zavolim karijeru elektroinženjera. Pomislio sam da su uslovi da se pogleda "iza" vrlo dobri, jer je moja majka bila žena posebno obdarena moći intuicije. ^itave noći svako vlakno mog mozga bilo je napeto u iščekivanju, ali ništa se nije desilo do ranog jutra, kada sam zaspao, ili možda zadremao, i video oblak kako nosi anđeoske figure božanske lepote. Jedna od njih pogledala je prema meni sa ljubavlju i ja postepeno prepoznah svoju majku. Prikazanje je polako plovilo kroz sobu i iščezlo, i ja sam naglo bio probuđen neopisivo slatkim pesmama mnogih glasova. U tom momentu, sigurnost koju nikakve reči ne mogu opisati, ispunila me je i bio sam uveren da mi je majka upravo umrla. I to je bila istina." (M. Cheney, TESLA, MAN OUT OF TIME, N.Y., 1984.)

Istoga dana Tesla je poslao pismo Kruksu, pod utiskom vizije i još uvek bolestan. Ova dva naučnika godinama su se dopisivali, ali Teslina pisma Kruksu nisu dostupna javnosti jer su sklonjena zajedno sa čitavom Kruksovom zaostavštinom 1918. godine. Ogroman Kruksov naučni materijal sadržavao je brojne beleške sa strogo naučno-eksperimentalno vodjenih spiritualističkih seansi i na stotine uspehlih fotografija materijalizovanih duhova iz različitih istorijskih epoha. U Muzeju Nikole Tesle u Beogradu sačuvano je Kruksovo pismo Tesli iz 1893 godine u kome mu se Kruks zahvaljuje za poslatu specijalnu elektromagnetsku zavojnicu koja emanira polje u kome se bolje ocrtavaju materijalizovana tela duhova, a istovremeno blagotvorno utiče na nerve medijuma, što sve zajedno olakšava eksperimentisanje.

U isto vreme kada je Kruks u Londonu otpočeo sa naučnim proučavanjem spiritualnih fenomena, isto to je u Petrogradu otpočeo i Mendeljejev, sedamdesetih godina prošloga veka. Osnovana je u Petrogradu komisija stručnjaka, koja je nakon kraćeg istraživanja, održavši desetak seansi, odustala od daljeg rada, uz zaključak da je reč praznoverju. Od tada u Engleskoj i Rusiji nauka se praktično deli na tajnu, to jest pravu, u koju na primer, spada Teslina etarska fizika, i na javnu, univerzitetsku, tj. korisnu nauku komercijalnog značaja, u koju, na primer, spadaju nuklearna fizika i teorija relativnosti.

Koliko god da se slabo interesovao za ljude, koji su mu u toku života naneli mnogo "kosmičkog bola", kako je Tesla nazivao svoje osećanje tuđih nepriličnih radnji i namera, toliko se sa neobičnom pažnjom bavio golubovima, brinući se o njihovoj ishrani i bolestima.

O jednom belom golubu i Teslinom prisnom odnosu s njim pričaju Teslini prijatelji O'Nil i Vilijam Lorens, naučni novinar Njujork Tajmsa. Oni su zabeležili nesvakidašnju Teslinu ispovest dok su sva trojica sedeli u predvorju hotela Njujorker.

Džon ONil, član mnogih okultnih društava, primetio je neke mistične simbole u pegama Teslinog belog goluba. Tesla im je tada ispovedio nešto što će Lorens i drugi kasnije nazvati "jedinom ljubavnom pričom iz Teslinog života".

"Hranio sam golubove, na hiljade njih, već godinama", rekao je, "Hiljade njih, jer ko bi ih sve zapamtio. Međutim, bio je jedan golub, divna ptica, čisto beo sa svetlosivim pegama na krilima; on je bio nešto drugo. Bila je to ženka. Mogao sam je prepoznati bilo gde. I ona je mene mogla da pronadje na svakom mestu. Trebalo je samo da pomislim na nju, da je pozovem i ona bi doletela. Ja sam nju razumeo i ona je razumela mene. Zavoleo sam tu pticu. Da, voleo sam tu golubicu kao što muškarac voli ženu, i ona je volela mene. Kada je bila bolesna, osećao sam to; došla bi u moju sobu i ja bih bdeo nad njom danima. Negovao sam je dok ne ozdravi. Taj golub je bio radost mog života. Ako sam joj bio potreban, ništa drugo nije bilo važno. Dok sam nju imao, imao sam i svoj životni cilj. A onda, jedne noći dok sam u mraku ležao na krevetu i kao i obično rešavao neke probleme, uletela je kroz otvoren prozor i sletela na moj sto. Znao sam da sam joj potreban, htela je da mi saopšti nešto važno pa sam ustao i prišao joj. Gledao sam je i znao da želi da mi kaže - da će umreti. A onda, kada sam to shvatio, video sam svetlost kako izbija iz njenih očiju - snažan snop svetlosti."

Tesla je zastao, i zatim, kao da je očekivao pitanje, nastavio. "Da, bila je to stvarna svetlost, snažna, blještava, zaslepljujuća svetlost, snažnija od svetlosti i najjače lampe u mojoj laboratoriji. Kada je taj golub umro, nešto je nestalo iz mog života. Do tada sam bio sasvim siguran da ću završiti sve svoje zamisli, i ako sam imao ambiciozan program, ali kada je golubica nestala, znao sam da je moje životno delo okončano. Da, godinama sam hranio golubove, i dalje ih hranim, na hiljade njih, jer konačno, ko zna..."(J. O'Neill, Prodigal Genius, p. 309-10)

TREĆI PUT U FIZICI

U teorijskoj i eksperimentalnoj fizici 20. veka mogu se jasno uočiti tri različita puta mišljenja. I kvantni mehaničari, i relativisti, i "tradicionalista" kao Tesla, (u stvari još uvek neprepoznat naučnik budućnosti) pokušavali su da dokuče istinu o pravoj prirodi vremena i prostora, energije i materije, a naročito, da objasne suštinu kretanja.

Pre nego što se upustimo u Teslinu metafiziku, to jest u svet fundamentalnih principa Tesline fizike, pokušajmo da što tačnije odredimo Teslino mesto u korpusu savremenih naučnih koncepcija.

Plankova konstanta, Hajzenbergova relacija neodređenosti, Paulijev princip i Šredingerova talasna funkcija bili su glavni teorijski instrumenti kvantno-mehaničkog pristupa kosmičkim događajima. Glavni cilj kvantne mehanike, da se otkrije i imenuje osnovna opeka gradje materije, i danas je neostvaren. I pored velikih uspeha u izazivanju nuklearne lančane reakcije i razvoja fizike atomskog jezgra, fuzija lakih elemenata periodnog sistema u teške, ostala je tajna i van tehničke kontrole.

Razvojno gledano, može se zaključiti da je pokretačka snaga osnovnih pojmova kvantno mehaničke fizike iscrpljena. Pokazuje se da pojave kao što su vreme i prostor moramo ponovo

istražiti i definisati na dubljem nivou saznanja, na nivou ontologije, da bi smo pomoću njih adekvatno odredili prirodu fizičkih procesa.

Specijalna teorija relativiteta Alberta Ajnštajna nastala je u Bernu, u [vajcarskoj i objavljena je 1905. Godine u nemačkom časopisu *Annalen der Physic*. Ovo je označilo prekretnicu u teorijskoj fizici. Koristeći četvorodimenzionalni prostorno vremenski kontinuum Minkovskog kao model fizičke realnosti, Ajnštajn je uspostavio funkcionalnu relaciju brzine kretanja i vremenske koordinacije. Logička posledica uslovljavanja lokalnog vremena brzinom kretanja samog posmatrača, bila je akauzalitet. Dogadjaje koji su se dogodili kasnije, po ovoj novoj teoriji bilo je moguće videti pre, to jest, spoznati posledicu pre njenog uzroka. Kao glavnog informatora kosmičkih zbivanja Ajnštajn je označio svetlost i postulirao konstantnost i konačnost njene brzine u vakuumu.

Teorija relativnosti filozofski je zasnovana na tvrdnji Imanuela Kanta da su vreme i prostor apriorne forme ljudskog iskustva. I budući da nema ni jednog fizičkog sistema u kosmosu koji apsolutno miruje, a svetlost se kreće odredjenom konstantnom brzinom, posmatrači na svim fizičkim sistemima koji se kreću brzinama različitim od svetlosti imaće svoje karakteristično lokalno vreme. Tako ni jedan od njih neće objektivno percipirati dogadjaje, već samo relativno. Koristeći radove čuvenog irskog matematičara Hamiltona, Ajnštajn je stvorio takav sistem izračunavanja stvarnih parametara fizičkih dogadjaja, koji su prevazilazili varijante subjektivnih utisaka i matematički tačno opisivali realnost.

U Opštoj teoriji relativnosti objavljenoj 1919. Godine Ajnštajn je pomoću tenzorskog računa i pretpostavke o zakrivljenosti prostora uspeo da zameni Njutnov pojam sile i izračuna putanju planete Merkur oko Sunca tačnije nego li da je koristio Keplerove zakone kretanja nebeskih tela i Njutnov zakon gravitacije.

U svom čuvenom "epistemološkom defektu", na samom početku Opšte teorije relativnosti, Ajnštajn pokazuje mogućnost da se kugla koja miruje spljošti bez primene ikakve sile, samo na osnovu pretpostavke o brzom rotiranju druge kugle na kojoj je posmatrač koji prati proces. Zakrivljenjem prostora i uvođenjem tako zvanih svetskih linija kretanja on je uspeo da dobije ubrzanje tela samom promenom pravca kretanja, bez dodatnog impulsa. Takođe, izjednačavanjem inercione i gravitacione mase on je objasnio lebdenje nebeskih tela t.j. njihovu dinamičku ravnotežu bez koncepcije sile, samo na osnovu zakona akcije i reakcije. Samu materiju Ajnštajn je smatra prostorno vremenskim dogadjajem. ^uvena je njegova kritika Njutnove koncepcije odeljenosti apsolutnog vremena, apsolutnog prostora i grube materije: "Ako bi smo iz kosmosa izbacili svu materiju, ne bi u njemu ostali ni vreme ni prostor".

Treći pristup razumevanju fizičke realnosti bio je Teslin. Oslanjajući se na radove Faradeja i Aragoa, s jedne, i Galvanija i Volte sa druge strane, Tesla je na osnovu Helmholtzove teorije akustičkih rezonatora i modifikovanog modela etra Lorda Kelvina, uspeo da izgradi svoju originalnu koncepciju sveta koja je u eksperimentima davala zapanjujuće rezultate. Njegov glavni aksiom bio je "da celokuna energija jednog fizičkog sistema potiče iz spoljne sredine". Po njemu, ekscitacija, odnosno međusobna komunikacija fizičkih sistema zasniva se na zakonima rezonantnog vibriranja, t.j. na simultanom oscilovanju delova sistema. Smatrao je da se koncept etra nikako ne može izbeći u fizici, jer se materija i prostor ne mogu apsolutno razdvojiti. Elektricitet je za Teslu bio fluidna supstancija obdarena moći percepcije i svešću. U matematici bio je pobornik realističkih gledišta, po kojima postoji identitet matematičkih i fizičkih objekata, odnosno postvarenost matematike. U načinu postavljanja problema uzor mu

je bio grčki mehaničar Arhimed, koji je tvrdio "da vreme treba izbaciti iz fizike" kao suvišan pojam. (Još u devetnaestom veku naučnici Hajnrih Hertz i D'Alamber pokušali su da stvore teorijsku fiziku bez pojma sile, ali je taj pokušaj okončan neuspehom; ruski naučnik N.A. Kozirev bio je u tome daleko bolji, ali ni njegova teorija nije dovedena do stepena mikro-eksperimenta, tj. laboratorijske primene. Substitucija sile principom delovanja samog vremena u fizici je i dalje nerešen problem.)

Teslina eksperimentalna tehnika sastojala se isključivo u otkrivanju dubinskih zajedničkih karakteristika fizičkih sistema koje treba uvesti u rezonanciju. Primer za to je njegov kompleksni elektromagnetski oscilator - Kula Vordenklif, (izgrađena na Long Ajlendu kod Nju Jorka 1901-5), kojom je mogao da uspostavi zajedničko vibriranje jonosfere i planete Zemlje. I u matematici i u fizici Tesla je bio pristalica strogog determinizma. Iz njegovog realističkog shvatanja matematike proističe da se fizički proces može ne samo matematički opisati, nego u potpunosti izraziti i kontrolisati. Kontrola procesa po Tesli vrši se predviđanjem, a tačno predviđanje omogućava tempirano upravljanje, t.j. svesno izazivanje budućih događaja. Ova njegova teorijska pozicija sasvim je suprotna teoriji relativiteta, po kojoj je objektivna spoznaja nemoguća, već se stvarno stanje mora pretpostaviti na osnovu matematičkog opisa.

Razlike Tesle i Ajnštajna u stavovima o fizičkoj realnosti su fundamentalne:

1. za Ajnštajna je svet akauzalan i relativan, a za Teslu strogo kauzalan i determinisan;
2. za Ajnštajna, ljudsko iskustvo je sasvim nepouzđano i ne odgovara fizičkoj realnosti, a za Teslu fizička realnost je univerzalna i prožima sve nivoe kosmičke egzistencije, t.j. spoznaja istine ne može se izbeći ni na koji način;
3. za Ajnštajna svet je dualan, sastoji se iz ljudskog privida i objektivne kosmičke stvarnosti, a matematika je čist gnoseološki instrument kojim se ljudska empirija privodi fizičkoj realnosti; za Teslu, svet je jedinstven i materija koja proističe iz duhovnosti jeste emanacija vremena i prostora;
4. za Ajnštajna etar ne postoji kao stvarni entitet, već je to plod pogrešnih mišljenja kroz istoriju nauke; za Teslu etar je jedinstveno polje neizdiferenciranog vremena, prostora i energije i rezonantnim procesima u etru nastaje materija;
5. za Ajnštajna sila je svojstvo prostora koje se ispoljava njegovom zakrivljenošću, za Teslu sila je niz matematičkih operacija koje imaju realno dejstvo koje se manifestuje stanjima fizičkog sveta; za Teslu matematika ima prirodu sile, dok za većinu drugih naučnika, kao i za Ajnštajna, obrnuto, tj. sila ima matematički karakter;
6. za Ajnštajna vreme je samo poredak događaja, ne postoji kao fizički entitet, već se utvrđuje merenjem od sistema do sistema; za Teslu vreme je realni algoritam hipostazirane matematike koja zakonom rezonancije komponuje fizičke sisteme iz etra i ponovo ih dekomponuje u etar.
7. Za Ajnštajna je najveća brzina u vakumu brzina svetlosti od 300.000 km/sec, za Teslu brzina elektromagnetskih talasa nije ograničena; njegova merenja i eksperimenti pokazuju da je u principu moguć trenutni prenos talasa i energije na bilo koju distancu, a da brzina mehaničkih i električnih talasa kroz Zemlju uveliko prevazilazi Ajnštajnovu brzinu svetlosti u vakuumu.

U razgovorima sa prijateljima Tesla je često pobijao mnoge Ajnštajnovne tvrdnje, najčešće onu o zakrivljenosti prostora. Smatrao je da je time povredjen zakon akcije i reakcije: "Ako se u prisustvu velikih gravitacionih masa prostor zakrivljuje, usled sile akcije, onda bi reakcija samog prostora morala biti takva da se on ispravlja".

Ajnštajn je bio čovek čiste teorije a Tesla prevashodno eksperimentator. Nije poznato da su se sreli i razgovarali. Ipak, Ajnštajn je Tesli čestitao njegov 75. rođendan, ističući kao glavnu njegovu zaslugu u nauci polifazni sistem generatora i motora naizmenične struje, što su po svemu sudeći Teslina manje značajna otkrića.

TESLINA IDEJA NOVOG SVETSKOG PORETKA IZ 1900 GODINE

Nema sumnje da je Teslu prožimalo snažno osećanje jedinstva prirode i kosmičkog reda.

Osnove svog "Svetskog sistema", objavljenog 1900 godine, on je sažeo u dvanaest tačaka koje sve odreda pogađaju suštinski smisao tehničke i tehnološke mreže današnjih svetskih telekomunikacija. Ovaj sistem ujedno je i tehnološka osnova za uspostavljanje globalnog informatičkog društva čija tendencija svetskog ujedinjenja već uveliko iskazuje svoje posledice u reorganizovanju života naroda izazvanog ukidanjem klasičnog državnog suvereniteta.

"Svetski sistem" Tesla zasniva na sopstvenim pronalascima kao što su: **Teslin transformator**, t.j. aparat za stvaranje električnih vibracija specijalnih karakteristika; **Uveličavajući predajnik**, odnosno transformator naročito podešen da ekscitira planetu Zemlju (za transfer elektriciteta ovaj instrument ima isti značaj kao teleskop u astronomiji); pomoću ovog izuma Tesla je ostvario električna kretanja jača od onih što ga imaju munje i proizveo struju takve snage da do belog usijanja jakom svetlošću osvetli više od dve stotine sijalica raspoređenih po zemljištu u okolini laboratorije; **Teslin bežični sistem** koji obuhvata izvestan broj usavršenih aparata i danas je jedini poznat način za ekonomičnu transmisiju električne energije na razdaljinu, a bez posredstva žica; **aparat za individualizaciju signala** koji je u poređenju s primitivnim usaglašavanjem signala, (ovaj metod je na žalost još uvek u upotrebi), isto što i veoma bogat jezik stavljen naporedo sa neartikulisanim izražavanjem; zahvaljujući tom aparatu mogu se transmitovati potpuno tajni signali ili poruke, i to kako u aktivnom, tako i u pasivnom vidu, to jest, oni ne ometaju druge signale ili poruke, niti ovi mogu njih omesti; svaka poruka je jedinstvena i ima nezamenljiv identitet; praktično neograničen broj stanica i instrumenata može da dejstvuje na samo jednoj ili dve frekvencije, a da ne nastupi ni najmanje uzajamno ometanje; **stacionarni Zemljini talasi** (popularno objašnjeno, ovo izvanredno otkriće znači da Zemlja reaguje na električne vibracije određene frekvencije, isto kao što zvučna viljuška hvata specifične zvučne talase; ove posebne električne vibracije koje su u stanju da snažno ekscitiraju Zemlju mogu se koristiti na bezbroj načina, a pre svega za promenu svetskog energetskog sistema koji je veoma nesavršen i ni izdaleka ne iscrpljuje naučne i prirodne mogućnosti).

Ciljeve "Svetskog sistema" Tesla formuliše na takav način da je jasno da on smatra da uspostavljanje guste komunikacione mreže svih oblika i nivoa treba da posluži humanizaciji nauke i tehnologije. U tome je on na početku dvadesetog bio vizionar dvadeset prvog veka, jer prava metafizička problematika u teorijsku fiziku prodire tek sada sa kosmogonijskim pitanjima o poreklu sveta i ontološkoj prirodi vremena i prostora. Dakle, Tesla se još davne 1900. Godine zalagao za:

- 1) Uspostavljanje veze među postojećim telegrafskim stanicama ili centrima širom sveta; (ostvareno)
- 2) Organizovanje tajne državne telegrafske službe čiji rad nije moguće ometati; (nije ostvareno, koliko se zna, jer nisu primenjeni Teslini patenti za radio prenos, nego Markonijevi koji za svako simultano emitovanje zahtevaju posebnu frekvenciju)
- 3) Uspostavljanje veze među postojećim telefonskim centrima, odnosno stanicama na Zemlji; (ostvareno)
- 4) Univerzalna distribucija opštih novinskih vesti putem telegrafa ili telefona; (ostvareno)
- 5) Osnivanje službe na principima "Svetskog sistema" za dostavljanje obaveštenja isključivo u privatne svrhe; (ostvareno internacionalnom kompjuterskom mrežom, tj. Internetom)
- 6) Uspostavljanje međuveza svih telegrafskih aparata na svetu; (davno ostvareno)
- 7) Osnivanje službe za distribuciju muzike pomoću ovog sistema; (ostvareno)
- 8) Univerzalno registrovanje vremena jeftinim časovnicima koji sa astronomskom preciznošću označavaju sekunde, a da pri tom ne iziskuju nikakvo staranje; (ostvareno)
- 9) Prenošnje širom sveta znakova, slova, zvučnih signala itd., bilo da su kucani na mašini ili rukom ispisivani; (ostvareno - precizan opis telefaksa)
- 10) Osnivanje svetske službe za potrebe trgovačke mornarice koja navigatorima svih brodova omogućuje da besprekorno pilotiraju bez kompasa, da tačno određuju lokaciju, čas i brzinu, da izbegavaju sudare i katastrofe itd.; (ostvareno)
- 11) Uvođenje svetskog sistema štampanja na kopnu i moru; (ostvareno)
- 12) Reprodukovanje fotografija i svih vrsta crteža ili pisanih tekstova koji bi se otpremali širom sveta; (ostvareno)

Mada je razvoj moderne nauke i tehnologije itekako dao za pravo Teslinim vizionarskim ciljevima, nije se sa njima poklopio u fundamentalnoj koncepciji: naime, Tesla je ovo sve hteo da ostvari prenošenjem signala kroz planetu Zemlju, a ne koristeći njenu orbitu. Iz istih razloga iz kojih je bio protivnik korišćenja nuklearne energije, opasnog usled ljudskog nepoznavanja prave strukture materije, Tesla je smatrao da je svako narušavanje kosmičkog prostora, odnosno Zemljinog magnetnog polja, povreda harmonije prirodnih zakona. Ovo proističe iz negativnog dejstva ljudske slobodne volje, koje biva destruktivno, ukoliko izostane etička komponenta nauke oličena u dobroti koju donosi samo više saznanje i svesnoj selekciji ispravnih namera. ^ovečanstvo, koje živi na Zemlji, smatrao je on, mora da otkrije sve oblike prirodne simbioze sa planetom, inače je u opasnosti da uništi svoje jedino kosmičko vozilo.

Najzad, još u svojoj mladosti, Tesla je imao velike probleme s profesorima i kolegama, inženjerima, koji nisu shvatali da svaka kreativnost, onome koji ne zna njenu tajnu, mora u početku izgledati kao greška. Posebno stručnjaku, jer je njegovo uverenje da zna jače nego u drugih, pa mu je i propusna moć za novitete smanjena.

Da bi dokazao kako njegova naizmjenična struja na određenim frekvencijama nije opasna po život, Tesla javno sam sebe uključuje kao otpornik u kolo visokofrekventne naizmjenične struje i postiže fantastičan efekat: vrši električno pražnjenje sopstvenog tela, u mraku, tako da mu čitavo telo svetli, izgledajući kao da gori, obliveno jezicima sablasnog plavičastog plamena.

Godine 1892 . u Londonu je održao čuvena predavanja pred Britanskim Kraljevskim naučnim društvom. Pored gore pomenutog eksperimenta, izveo je i mnoge druge, kao što je

paljenje lampe bežičnim prenosom energije. Zapravo, jednostavno je stavio vakumsku neonsku cev u polje svog transformatora i ona je zasvetlela..

Tim izvanrednim predavanjima na temu "Svetlost i drugi visokofrekventni fenomeni" Tesla je u Engleskoj stekao veliki ugled i mnoge prijatelje u naučnom svetu kao što su pomenuti ser Vilijam Kruks, ser Oliver Lodž i lord Kelvin.

Po povratku u SAD, 1893., on se pomno posvećuje problemima radio-tehnike, teledirigovanja i bežičnog prenosa energije na velike daljine bez gubitaka. U Koloradu Springsu uspešno eksperimentiše sa Zemljinim stacionarnim elektromagnetskim talasima i bežičnim prenosom. I ako je dnevnik rada iz tog perioda sačuvan i publikovan, prave naučne rezultate zadržao je za sebe. Ali to što je tamo postigao, ohrabrilo ga je da obeća svetski sistem za bežični prenos sile i inteligencije. Ova planetarna transmisija informacija i energije trebalo je da se zasniva na primeni takvih značajnih pronalazaka i otkrića kao što je Teslin rezonantni transformator bez gvođenog jezgra, i Uveličavajući predajnik od koga je naučnik posebno mnogo očekivao. Bio je to svojevrsan transformator naročito podešen da ekscitira planetu Zemlju. Pomoću njega on je još u Koloradu ostvario električna pražnjenja jačeg intenziteta od atmosferskih munja i proizveo struju takve snage da do belog usijanja jakom svetlošću osvetli više od dve stotine sijalica raspoređenih po tlu miljama oko laboratorije. Za Teslu je to bio neoboriv dokaz ispravnosti njegove koncepcije bežičnog prenosa energije, tj. dejstva na daljinu.

Nakon eksperimenta u Koloradu, krajem 1900. godine, on se vraća u Njujork i započinje pripreme za izgradnju prve stanice svog svetskog sistema za bežični prenos energije, Kule Vordenklif (Wardenclyffe Tower), koju s velikim uspehom testira tri godine kasnije..

Tehničke karakteristike Tesline emisione stanice danas su nepoznate i ne može se tačno reći šta je bila njena prava namena.

Posle neobične noći 15. Jula 1903.g u kojoj je svojim izumima zapalio ne samo nebo nad Njujorkom već i nad nepreglednim prostranstvom Atlanskog okeana, Tesla 1905.g. iznenada napušta svoju laboratoriju, bez jasnog razloga, ostavljajući unutra sve netaknuto. Koliko se zna, nikada više nije kročio u Vardenklif, nikada ga nije ni obišao, nikada čak nije ni prošao kroz taj kraj. I što je najčudnije, nije odatle poneo baš ništa, nijedan proračun, nijednu skicu ili dokument, ni najmanju hartiju. Ali u poslednje vreme pojavile su se sumnje da je Tesla bio taj koji je 1908 godine izazvao snažnu i po osobinama veoma čudnu eksploziju u Tunguziji. Ova je eksplozija pripisana meteoritu, ali nikada nije od njega nadjeno ni jedno parčence. Istina je da je u to vreme kula Vordenklif još uvek bila tehnički ispravna i da je Tesla šaljući energetske talase kroz Zemlju bio u stanju da akumulira i odjednom isprazni ogromnu količinu energije na bilo kom mestu na planeti. Uostalom, to je bilo u potpunom skladu sa njegovim dugogodišnjim radom i proučavanjem Zemljinih osobina kao sredine za propagaciju energetskih talasa.

TEORIJA KOJA NEDOSTAJE

Iako nije ostavio svoju fizikalnu teoriju, Tesla je svojim brojnim eksperimentima postavio osnovu nove, rezonantne elektromagnetike. Smatrao je da je svet jedinstveni kontinualni svetlosni medijum, a da je materija kompleks elektromagnetnih oscilacija organizovanih po matematičkom algoritmu. Verovao je da je zakon rezonancije najopštiji prirodni zakon koji

eliminise vreme i distancije i da se sve veze među fenomenima uspostavljaju isključivo raznim vrstama prostih i složenih rezonancija (vibracija fizičkih sistema) čija je osnova isključivo elektromagnetska. Najzad, umesto Njutnovih integrala, Lajbnicovih diferencijala i Maksvelove teorije polja, u svojim proračunima Tesla je koristio jednostavnu matematiku starogrčkih mehaničara, pre svega Arhimeda, uspostavljajući tako mehaničke analogije u elektromagnetici. Ne može se dovoljno podvući savremeni značaj ovakvog načina razmišljanja koje nedvosmisleno ukazuje na neophodnost potpune fizičke interpretacije elementarnih matematičkih pojmova, formula i sistema i povratak realističkim pogledima u matematici, zapravo mističnom matematičkom pitagorejstvu.

Po svemu sudeći, proučavanje Tesle nije samo pitanje istorije fizike. U njegovom radu ne treba tražiti prevashodno ideje tehnološke moći, već i korene smisla i vrednosti ljudskog stvaralaštva i postojanja nauke uopšte.

NAU^NI PUT NIKOLE TESLE ČEKA DA BUDE SHVAĆEN I NASTAVLJEN.

Sadržaj detaljnog istraživanja Teslinog dela, obuhvatio bi složenu i duboku problematiku više oblasti. Gledano sa stanovišta logike i epistemologije, neophodna je analiza Teslinih svedočanstava o načinu kojim je otkrivao nove tehničke i naučne principe, jer bi to možda otkrilo neki nov saznajni put. Tada bi se otvorio i problem definisanja elemenata i formulisanja sintakse logičke strukture mišljenja Tesle kao izumitelja. Ako bi smo i sve ovo uspešno okončali, tek onda bi smo se našli pred najvećim zadatkom, razumevanjem metapretpostavki Teslinog originalnog naučno istraživačkog metoda i otvorenim teorijskim pitanjima pronalazaštva koje nije ništa drugo do ljudska duševna i praktična egzekucija još uvek nepoznatih kosmoloških načela, tj. veza ostvarena sa svetom ideja.

Mogao je da refleksnim dejstvom kognitivnih centara mozga na retinu (mrežnjaču oka), preusmeri jednosmerne jonske struje, zapravo osnovne struje nervnih vlakana i neuralnih mreža, i na taj način, voljnim obrtanjem smera nervnog impulsa od mozga ka mrežnjači ukloni spoljni prizor i zameni ga svojom psihološkom slikom. (^ovek obično svetlosne impulse dobija spolja, zatim oni odlaze do centra u mozgu gde se formira predstava.) Tesla je svoje impulse slao iznutra. Zvao je to umnom laboratorijom. I to je bio njegov glavni i osnovni metod eksperimentisanja.

Bio je u stanju, (što je bez pandana u istoriji fizike, pa i čitave nauke), da matematičke principe "Platonovog sveta ideja", transformiše u geometrizirane predstave i da ih opredmeti u obliku radnih modela. To je bio njegov osnovni metod. U svom umu on bi "popravio", ili "podesio" aparat, da "radi". Kada bi ga kasnije napravio od pravih žica i drugog materijala, on bi zaista radio i u laboratoriji. I nikada mu se, o tome sam svedoči, nije dogodilo da takva jedna zamisao ne odgovara prirodi, odnosno ne proradi kao fizički prototip.

Njegova metoda je u poređenju sa drugim velikim vizionarima u nauci, sasvim izuzetna. Majkl Faradej je, na primer, slično Ajnštajnu, u trenutku naviranja ideja dobijao kinestetički predosećaj, (pritisak i kretanje u predelu stomaka) pri čemu je doživljavao neku vrstu psihičkog stresa u trenutku naviranja ideja. Mendeljejev je sanjao Periodni sistem elemenata i to ga je video u tri dimenzije i u vrlo živim, gotovo vatrenim bojama, što je redovna karakteristika svih prekognitivnih snova. Ali je na hartiji nacrtao sliku iz sna u samo dve dimenzije. Hemičar Kekule sanjao je zmiju kako grize sebi rep i došao na ideju da benzolov prsten (ciklični ugljovodonik) predstavi u tri dimenzije. Tako je zvanično nastala stereo hemija, u snu. Ali ovo se dešavalo vrlo retko, pojedinim ljudima i samo u određenim

trenucima. A Tesla je bio u tom psihičkom stanju čitavog svog života, decenijama i decenijama, jer je uvežbao da neprestano održava određenu duhovnu i kreativnu permeabilnost. Ovu moć stekao je posle one teške i čudne bolesti koju je jedva preživeo u detinjstvu. Godinama posle uporno je praktikovao kontrolu svojih nervnih puteva i to ne samo u psihološkom smislu već i fiziološkom.

"Verujem u jednog Boga koji nije opisan u religijama" govorio je. To je u stvari filozofski Bog, Logos, Bog pitagorejski, Bog nebića, Bog ujedno i tvorac beskonačnosti i tvorac apstraktnog, nematerijalnog i neprostornog kosmičkog zakonodavstva.

Tesla je bio čovek čija osnovna filozofska logika i aksiomatika mišljenja uopšte ne pripada savremenoj epohi. Kao misaono biće Tesla se može datirati pre pojave Sokrata, u muzej Grčke kosmološke filozofije. Nije slučajno što je on rođen na Balkanu gde je čitava Antička civilizacija i nastala nešto malo južnije, takođe na Balkanu. Reč je o istom geomagnetskom informatičkom polju, odnosno algoritmu zajedničkom za evoluciju neuralnih struktura Pitagore, Platona, Zenona i Tesle.

Razumevanje Tesline fizike zahteva potpuno drugačije shvatanje matematike, u suštini jedno mističko shvatanje matematike pitagorejskog tipa. Pitagora je smatrao da su brojevi stvarni, da brojevi i stvari imaju biunivoknu korespondenciju simetrijskog tipa, odnosno da se mogu poistovetiti. Iz toga sledi ideja o postojanju generičke matematike, one iz koje neposredno proističu i materija i njena promena. I manje pažljiv istraživač odmah će uočiti da u Teslinim radovima nema infinitezimala. Za Maksvela, tvorca teorijske elektromagnetike, Tesla je sa razumevanjem govorio da je pesnik i da su njegove elegantne diferencijalne jednačine - poezija. Ali, u Teslinoj biblioteci naići ćemo na Maksvelova dela, jer je on svoje radove prvi put objavio kada je Tesla imao dvadeset godina i dok je još studirao u Gracu. Nema drugog razloga što ih Tesla nije koristio sem onog najdubljeg i najozbiljnijeg: otkrio je jednostavniji i efikasniji metod i imao bolju fizičku interpretaciju matematičkih pojmova kojima je predviđao tok i ishod eksperimenata. A očigledno da je on bio čovek takve snage i dubine da je bio u stanju da se odvoji od svih autoriteta i od savremene nauke. Nije slučajno da nije diplomirao. To je takođe jedan znak duhovne nezavisnosti, a ne lenjosti ili bunta, kako bi se moglo u prvi mah pomisliti.

Njegov način rada ga je mogao odvesti u sasvim drugom pravcu. U pravcu duševnog poremećaja. Ali nije. Znači uspeo je da uspostavi kontrolu nad prirodom psihičkih slika, i drugih svesnih i podsvesnih sadržaja svesti - što je osnova kreativnosti. Onog trenutka kada je uspeo da savlada efekte impulsa koji su dolazili spolja, uspeo je da niz naoko slučajnih psihičkih promena podvrgne voljom kontrolisanoj percepciji i analizira ih. On je uspeo jednom strahovitom ličnom vežbom da se uzdigne do nivoa čoveka koji nije više zavisio od impulsa spoljnog sveta, nego pre svega od svojih unutrašnjih psihičkih sadržaja. A suština njegove genijalnosti bila je u tome što ti osvešćeni sadržaji koje su spoljna polja proizvodila u njegovoj podsvesti nisu bili ništa drugo do slike kosmoloških principa, odnosno sami prirodni zakoni. To ga je tako jasno razlikovalo od drugih ljudi.

O svom indukcionom motoru čiji rotor počinje da se okreće pod uticajem promene spoljnog polja, rekao je: "Ja sad znam kako radi kosmos". Odatle proističe i njegova teorija o ljudima kao automatima kosmičkih sila. Dodamo li tome Teslin aksiom da "sva energija jednog sistema dolazi iz spoljnje sredine", dobićemo razlog njegovog uverenja da čitav kosmos isključivo radi na principima vibracije i rezonancije. Najzad, ako definitivno prihvatimo to da sva energija jednog sistema nastaje spoljnom indukcijom, tj. dejstvom na daljinu, onda je lako

obrazovati Teslin kosmološki model kao niz koncentričnih obrtnih magnetnih polja. Pogledajmo je li tako! Okreće se Galaksija, okreće se Sunčev sistem oko centra Galaksije, okreće se Zemlja oko Sunca, molekuli, atomi i elektroni... Sve to nije ništa drugo nego niz obrtnih magnetnih polja i može da se predstavi jednim jedinstvenim zakonom, istim onim koji pokreće i sam Teslin indukcionni motor .

Setimo se da je Tesla, (poput Mocarta koji je u blještećem vazduhu pred sobom vidjao partiture svojih dela i samo ih zapisivao), bio u stanju da zamisli svoj model u najboljem obliku tako da je mnoge od njegovih patenata nemoguće dalje usavršavati. Imao je urođeni dar uopštavanja, odnosno dar redukcije na generalni zakon, a taj gnosološki princip u nauci je najvažniji. Uvek se komplikovani entiteti nižeg reda, svode na jednostavnije entitete višeg reda.

Otvoreno je pitanje Teslinog pravog shvatanja prostora i vremena. Sa sigurnošću se može reći da se Tesla u eksperimentima emitovanja niskofrekventnih elektromagnetskih talasa kroz Zemlju nije susretao sa problemima koje u tumačenju odnosa sile i prostora ima, na primer, Opšta teorija relativnosti. Ova teorija ima posebne teškoće sa fizičkim tumačenjem diferencijalnih jednačina kojima opisuje karakteristike prostora zakrivljenog različitim intenzitetima gravitacione sile. Intenzitet gravitacije po ovoj teoriji može toliko da poraste da počinje da deluje i na samo vreme, vraćajući događaje unazad i narušavajući kauzalitet. Nije odgovoreno ni na pitanje da li je za eksperimentisanje fizičkim prostorom neophodno zamisliti da on ima više od jedne dimenzije. Posebno je teško logički usaglasiti shvatanje da su i prostor i vreme u isti mah beskonačni. Ako bi to bila istina, onda bi ili morali da se uvedu pojmovi bar dve beskonačnosti različitoga kvaliteta, ili da se koegzistencija dveju ili više beskonačnosti proglasi logički neodrživom, ili, naravno, da se usvoji da između prostora i vremena nema ama baš nikakve razlike, tj. da su oni podudarni, što je najmanje verovatno.

Služeći se matematikom onoliko jednostavnom koliko se uči u osnovnoj školi, Tesla je izvodio svoje zapanjujuće eksperimente, smejući se komplikovanim teorijskim radovima učenih kolega, koji su jedva uspevali da naštimuju matematički opis po nekog fizičkog događaja.

Poznato je da je još Njutn u delu Principia Mathematica i prostor i vreme smatrao jednakovrsno beskonačnim i na taj način učinio osnovnu logičku grešku preklapanja sadržaja pojmova, ali mu to niko nije zamerio jer niko nije umeo bolje. Uz to ljudima je to izgledalo u skladu sa iskustvom.

Dekart, kada je konstruisao svoj koordinatni sistem, on je jednom te istom geometrijskom predstavom, tj. pravom linijom, prikazao i prostor i vreme, kao da među njima nema nikakve razlike. Da li je na to imao pravo? I apscisa i ordinata su prave neograničene linije, i u geometrijskom smislu radi se o jedinstvenoj predstavi. Sa druge strane, prostor i vreme su dve veoma različite fizičke pojave čiju prirodu ne poznajemo dovoljno. Ni ovo nikome naročito ne smeta. Najzad, apscisa i ordinata razdvojene su uglom koji nema direktnu fizičku interpretaciju. Ali, ovako velikodušno geometrijski predstavljajući fizičke pojave, može se desiti da potpuno isključimo kriterijum realnosti iz provere matematičkih hipoteza.

Nema sumnje da je Tesla svojim fizičkim eksperimentisanjem otkrio u nauci još uvek nejasnu fundamentalnu vezu fizike i matematike i primenjivao je sa takvom lakoćom i jasnovidnošću, da je i laiku i stručnjaku podjednako očigledno da je u pitanju precizno znanje. Ali šta su obične matematičke cifre, deljenje ili množenje, poneki prirodni algoritam ili kvadratni koren,

zaista značili u Teslinim eksperimentalnim radovima, to je danas veoma teško otkriti. Fizikalno tumačenje matematičkih pojmova, a naročito jednoznačno, na granici je onoga što nazivamo transcendentna matematika, ili matematička mistika. Ipak, samo se po sebi razume da, ako se sva fizička realnost može svesti na odnose elektromagnetskih polja, onda je teorija koja najpogodnije izražava suštinu tih odnosa, izvesno - matematika. S druge strane, ako elektromagnetske oscilacije korespondiraju sa mentalnim planom, što je Tesla otkrio u Kolorado Springsu i što se i danas neprestano eksperimentalno potvrđuje u neuronaukama, onda sledstveno tome i sam mentalni plan, budući da se podvrgava zakonu rezonancije, mora imati istu prirodu. Nameće se zaključak da su brojevi samo program organizacije elektromagnetskih polja u posebne psihe, tj. individualne duševne matrice. Teslina istraživanja kao da dokazuju istinitost Platonove teorije saznanja u kojoj se tvrdi da je matematika veza između sveta ideja i sveta materijalnih fenomena. Još preciznije: matematički algoritmi (inherentna logika matematike) su metodi inkarniranja ideja u fizičke objekte. Najzad, kako sva stara mistična predanja složno govore: materija je samo zgusnuta svetlost, a to je upravo Teslina sveprožimajuća kosmička substancija - "luminoferozni etar".

VOJNI BROD KAO VREMEPLOV

Postoji priča, objavljena je o tome i knjiga, a snimljena su i dva filma, da je 1943. Godine, u oktobru, američka mornarica izvela neobičan eksperiment sa ciljem da načini nevidljivim jedan ratni brod. Navodno je trebalo da brod pomoću jakih magnetskih generatora emituje oko sebe snažno polje koje bi skretalo svetlost, kao i emisije radarskog zračenja, i onemogućilo neprijatelju da tačno locira i pogodi objekat. Bilo je to samo 6 meseci posle Tesline smrti i nestanka značajnih naučnih dokumenata iz njegove sobe. Događaj se zbio u mornaričkom doku luke Filadelfija. Kada su generatori uključeni na maksimum desilo se ono što niko nije očekivao. Niz snažnih magnetnih polja promenio je lokalne prostorne i vremenske osobine i razarač "Eldridge DE-173" je privremeno iščezao, a onda se na nekoliko sekundi pojavio na drugom mestu, u jednoj od najvećih mornaričkih baza u USA, u Norfolku, luci u jugoistočnoj Virginiji, na obali Atlantika, oko 350 km udaljenoj od Filadelfije. Posle vrlo kratkog vremena, brod se ponovo materijalizovao u luci iz koje je krenuo, u Filadelfiji. Najčudnije stvari zbile su se sa posadom. Polovina mornara zauvek je iščezla. Neki su poludeli, a pojedinci su stekli osobinu da po volji iščezavaju i ponovo se pojavljuju. Izvesni preživeli tvrdili su da su "promenili svet" i da su se videli i razgovarali sa nezemaljskim bićima. Samom iščezavanju broda prethodila je čudna zelenkasta magla, koja je obavila trup kada su uključene jake elektromagnetne mašine za proizvodnju intenzivnih i fokusiranih elektromagnetskih polja.

U eksperimentu su učestvovala tri broda. Pomenuti razarač je bio u sredini, a oplata druga dva broda služile su kao laserska ogledala. Radi se, u stvari, o otvorenim laserima kojima ne treba vakuum i čiji se zraci mogu transportovati na bilo koju daljinu, i to kroz bilo koji prirodni medijum. Ovakve lasere Tesla je proizvodio u svojoj laboratoriji u Njujorku još u 19. veku osvetljavajući prostoriju bez ikakvih lampi, isključivo pobuđivanjem vazduha da svetli.

Vratimo se značenju Teslinih eksperimenata u Kolorado Springsu 1899-1900. i pogledajmo šta su pravi rezultati njegovog rada tamo. Eksperimentišući sa ekstra niskim i ekstra visokim frekvencijama elektromagnetskih talasa, on je verovatno uspeo da odredi i frekvenciju i vrstu modulacije mentalnog plana živih ljudi, takodje i umrlih (sa čime se danas vrše mnogobrojni ogledi, bez pravog uspeha jer nedostaje teorija, pa je predviđanje često neprecizno). Najverovatnije, on je, primenjujući vrlo visoke frekvencije uspeo da proizvede polja koja su

odgovarala elektromagnetskoj kombinaciji diskarniranih duša i na taj način osvojio tehniku vizualizacije takozvanog astralnog nivoa egzistencije bioloških organizama. Ako u Teslinim beleškama i ima izračunavanja koja se na ovo odnose, ona savremenom stručnjaku izgledaju beznačajna, jer su isuviše jednostavna i prema tome su bez detaljnog objašnjenja neshvatljiva. Može ih razumeti samo um koji isti predmet musli na isti način.

TAJNA VATRENIH LOPTI

Tesla je uspevaao da u laboratorijskim uslovima proizvodi složene energetske strukture, koje je nazvao "vatrene lopte". U prirodi je ovaj fenomen poznat kao "kuglaste munje". Njih je, pored Tesle, proučavao i ruski akademik Pjotr Leonidovič Kapica, ali nije mogao da ih kontrolisano proizvodi bez Teslinog rezonantnog transformatora. Danas, fizičari braća Korum, u Americi, sa izvesnim uspehom reprodukuju neke od Teslinih eksperimenata i uspevaju da dobiju, pri gašenju transformatora, "vatrene lopte" koje traju vrlo kratko i čiji je prečnik svega oko tri milimetra. Prema podacima i činjenicama koje su istorijski verifikovane, Tesla je pravio "kuglaste munje" veličine fudbalske lopte, držao ih u ruci, stavljao u kutije, zatvarao poklopce i najzad vadio iz kutija. To su bile potpuno stabilne strukture, koje su trajale minutima. Dakle, Tesla je o tome znao mnogo više nego današnja nauka, tj. poznavao je tajnu fuzije hladne plazme u slobodnom prostoru. [ta mu je omogućilo da stvara ovakve sferične strukture? Bila je to ideja etarskog dijametra, tj. pretpostavka da su materija i prostor u suštini nerazdvojni, odnosno imaju zajedničku strukturnu jedinicu, a ono što ih zapravo razlikuje je vremenska koordinacija. Tesla je time ušao u jednu oblast u koju niko pre njega nije ušao - inženjering vremena. Isticao je takodje da njegovi elektromagnetski talasi nisu "hercijanski", tj. da je talasna dužina njegovog emitovanog talasa identična magnitudi distancije na koju se prenosi, odnosno udaljenosti od emitera do prijemnika. Osim toga, u Teslinim eksperimentima nisu u rezonanciji bila samo oscilatorna kola aparata koji učestvuju u prenosu, već je ceo sistem takodje bio rezonantan sa prirodnim elektromagnetskim osobinama koridora kroz koji talasi prolaze. To znači da oscilator koji počne da emituje jednostavno odseče etar u prostoru od emitera do cilja i tu stvara karakteristično stojeće polje. Tako se isprva formira noseći talas koji sam po sebi ne može da prenosi energiju zato što ne osciluje. Na ovaj osnovni talas Tesla bi uključivao nižefrekventno polje, tj. propuštao bi talase koji su predstavljali niže harmonike osnovnog nosećeg polja i to u odnosu 1:4. Na taj način projektovao bi energiju na željenu razdaljinu i postizao bi snažno i neprestano električno pražnjenje u određenim zonama, stvarajući zid jonske plazme. Kroz ovaj energetski zid nije moglo da prodje ništa, a da se ne dezintegriše u molekule ili atome.

TESLA KAO JASNOVIDAC

Sasvim je jasno da je Tesla morao imati uvide, to jest moć u domenu onoga što bismo danas u nedostatku boljih izraza mogli nazvati parapsihologija. To kako je on dolazio do pronalazaka i kako je radio u svojoj umnoj laboratoriji, to je, svakako, bez pandana u istoriji nauke. I pored više od 150.000 dokumenata koje danas čuva Muzej Nikole Tesle u Beogradu on iza sebe nije ostavio sistem svog naučnog metoda, jer Tesla je bio jasnovidac. On je dolazio u određena psihička stanja i to je bila njegova metoda, koja ustvari može da se poredi samo sa sličnim stanjima u kojima se nalaze jogini ili sa onim o čemu pričaju sveci. Tesla danas retko ko posmatra kao filozofa i duhovnog čoveka, a on je oduhovio fiziku, oduhovio tehnologiju, oduhovio nauku. Najzad, čitavim svojim životom i radom postavio je osnove posthrišćanske civilizacije Trećeg milenijuma I pored svega toga njegov uticaj na savremena kretanja u nauci je minimalan, ali će to morati da se ponovo vrednuje. Tek u budućnosti

dobićemo pravi odgovor na Teslinu paradigmu, jer je on isuviše ispred i iznad današnjih naučnih metoda.

Poznati hinduistički učitelj Vivekananda, član Ramakrišnine misije, koji je bio poslan na Zapad da ispita mogućnost ujedinjenja svih svetskih religija, posetio je Teslu u njegovoj Njujorškoj laboratoriji 1996. godine i odmah poslao pismo svom indijskom kolegi Alasingu opisujući susret sa Teslom sa strahopoštovanjem i bezrezervnim divljenjem: "Ovaj je čovek sasvim drugačiji od svih zapadnjaka (...) Pokazao mi je svoje eksperimente sa elektricitetom, koji je za njega živo biće i sa kojim on razgovara i naredjuje mu (...) Radi se o visoko spiritualnoj ličnosti. On besumnje poseduje duhovnost najvišega nivoa i u stanju je da prizove sve naše Bogove (...) U njegovim električnim vatrama raznih boja pojavili su se preda mnom gotovo svi naši Bogovi: Višnu, [iva...a osetio sam prisustvo i samog Brame." (Swami Vivekananda works, Epistles, -pisma-, Vivekananda Centrum, Washington, USA). Ljubaznošću glavnog urednika Delfisa, Natalije Toots, saznao sam da se u Ramakrišninoj misiji u Kalkuti, Indija, nalazi i veliki Teslin portret i to medju onima koji su duhovno doprineli ostvarivanju zadatka misije.

TESLINA VREMENSKA FIZIKA

Rezonancija je istovremenost i ako menjamo periode prekidanja strujnog kola menja se geometrijski raspored magnetskih polja, odnosno uspostavlja se kretanje rotora motora i generatora isključivo promenom vremenske komponente. Kretanje je asinhronicitet. Ovo očigledno pokazuje da je moguće postići promenu brzine rotora, a samim tim i njegove mase, promenom čistog vremena, bez dodatnog impulsa, tj. bez dodavanja sile. Nije li Teslino obrtno magnetno polje još jedan dokaz više u prilog tvrdnji akademika N.A. Kozireva da je Vreme ta jedinstvena i fundamentalna opštekosmička sila?

Iz Kolorado Springsa Tesla piše u Njujork svom prijatelju Johansonu kako je u "škrabotinama" visokofrekventnih elektromagnetnih pražnjenja otkrio um i kako će uskoro on, Johanson, moći svoje pesme da čita Homeru, dok će sam Tesla diskutovati o svojim pronalascima sa Arhimedom. Isto tako, u detaljnom dnevniku istraživanja susreću se opisi elektromagnetskih zelenih magli koji potpuno odgovaraju opisu magle, što se pojavila prilikom nestajanja ratnog broda u Filadelfiji. Po povratku iz Kolorado Springsa Tesla izjavljuje u novinama kako je uspostavio vezu sa vanzemaljskim civilizacijama. Retko ko ga je tada uzeo ozbiljno. No, ima indicija da je Tesla nastavio svoja istraživanja "paralelnih svetova" sam, u tišini, ne objavljujući rezultate. Po svemu sudeći, izradio je aparat za podešavanje elektromagnetskih oscilacija sopstvenog mozga, tj. kontrolu svojih mentalnih aktivnosti i na taj način uspeo da bez napora komunicira sa vremenski pomerenim realnostima.

Ova njegova otkrića otvaraju jednu potpuno novu stanicu u savremenoj nauci, jer ukazuju na put ujedinjenja materijalnog i duhovnog u ljudskom saznanju (u prirodi su materijala i duh, naravno, već ujedinjeni). On je imao sposobnosti da razradi oba aspekta jedinstvene nauke: proučavao je s podjednakim uspehom fizičku osnovu psihe kao i psihičku osnovu fizike. Tako je došao do presudnih generalnih zaključaka: da je svet jedinstveni kontinualni svetlosni medijum i da je materija sastavljena od organizovanih delova elektromagnetnog etra, to jest, od elektromagnetnih oscilacija, zatim, da je najopštiji prirodni zakon - zakon rezonancije i da se sve veze među fenomenima uspostavljaju isključivo raznim vrstama rezonanci čija je osnova elektromagnetska. Samo se po sebi razume da, ako se sva fizička realnost može svesti na odnose elektromagnetnih polja, onda je izraz teorijske suštine tih odnosa - matematika. S

druge strane, ako elektromagnetne oscilacije korespondiraju sa mentalnim planom koji je, prema tome, iste prirode, onda su brojevi - program organizacije elektromagnetnih polja u individualnu psihu. Teslina istraživanja su prvi neporeciv i jasan korak u razjašnjenju i primeni istinite Platonove doktrine u kojoj se kaže da je matematika veza između sveta ideja i sveta materijalnih fenomena. Još preciznije: matematički algoritmi (inherentna logika matematike) su metodi inkarniranja ideja u fizičke objekte. Najzad, kako sva stara (a i nova) mistična predanja složno govore: materija je samo zgusnuta svetlost.

Tesla je verovao da je sva vasiona živa i da su ljudi automati koji se vladaju po kosmičkim zakonima. Takođe je smatrao da ljudski mozak nema osobinu da pamti u onom smislu kako se to obično smatra, već da je memorija samo reakcija ljudskih nerava na ponovljeni spoljašnji stimulans. Još važnije je naravno da neko sa preko hiljadu fundamentalnih naučnih pronalazaka ne pripisuje invenciju u zaslugu sebi, nego eksplicitno izjavljuje da vrši ulogu sprovodnika nauke iz sveta ideja u svet ljudske prakse. Verovao je čvrsto u reinkarnacije. Sama Teslina smrt bila je neka vrsta njegove lične svečanosti i više je ličila na svesno preseljenje duše u drugi plan postojanja, nego na smrt nekog običnog slavnog čoveka, zbunjenog i uplašenog pred samooslobođenjem. Na dva dana pred čas diskarniranja, Tesla je prestao da radi i zatvorio se u hotelsku sobu tražeći da ga niko ne ometa. Kada su direktor hotela i sobarica najzad ušli, zatekli su ga elegantno odevenog kako leži mrtav ruku prekrštenih na grudima, potpuno spreman za odlazak. Imao je dvostruku sahranu, hrišćansku i budističku, tri dana nakon prve sahrane bio je i spaljen.

Lično duboko verujem da matematičke i fizičke istine, to jest, fenomeni geometrije i aritmetike i fenomeni fizike moraju u suštini da koncidiraju, čineći osnovu jedinstvene kosmologije na čijem smo pragu. Neki je zovu "Nova nauka", ali je, mislim, adekvatniji naziv "Jedinstvena nauka", jer temelj našeg Kosmosa čini jedinstven fizički kontinuum, koji je čista esencija, bez granica, i svi se paralelni svetovi, paralelni realnosti, povinuju njegovim zakonima.

Teslina elektromagnetna teorija bila je početak ujedinjavanja duhovne supstance i materijalnog, fizičkog sveta. On je toliko mnogo učinio praktično i lično, da nije stigao da nam ostavi kompletnu teoriju. Mogao je, možda, da nam ostavi religiju, ali to nije hteo, jer je znao da su Bogu u eri nauke neophodni svesni sledbenci.

Proučavanje Tesle nije samo naučno pitanje, u njegovom radu ne treba tražiti prevashodno tehnološka rešenja. Tesla je praktično ono što je Euklid teorijski, spona zapadne i istočne civilizacije. Na njegovom radu može da se zasnije nova duhovnost ^oveka koji će shvatiti Vreme (koje je potpuno nematerijalno i predstavlja samo dejstvo matematičkih zakona) i prodreti u savršenije nivoe kosmičkog postojanja. To je, prema mojim istraživanjima, prava poruka Teslinog rada i u tome je ujedno razlog zašto je tek danas došlo vreme za pravo razumevanje i upotrebu Tesline misije.

TAJANSTVENI STRANAC MARKA TVENA

Čest posetilac Tesline laboratorije u noćnim časovima bio je i čuveni pisac Samjuel Klemens, čiji je pseudonim po kome je u književnosti ostao poznat, bio - Mark Tven. Tesla je sa njim bio toliko blizak da je i godinama posle Tvenove smrti redovno o njemu govorio kao o još živom prisnom prijatelju.

Pisac Tven umro je 1910. godine, a šest godina posle toga objavljena je njegova čudna novela "Tajanstveni stranac". U njoj se govori o Anđelu koji silazi sa Neba u malo austrijsko selo, gde se susreće sa grupom dečaka sa kojima se igra i poučava ih tajnama Sveta. Ako se malo austrijsko selo shvati kao Smiljan, a lik Anđela zameni Teslom, dobiće se sjajno objašnjenje veoma čudne teorije ljudskih sudbina i kosmologije izražene u tom kratkom delu koje primetno odudara od drugih Tvenovih pripovetki. Anđeo govori o osećanju moralnosti koje je izvor svih ljudskih nedaća, i nesreći prouzrokovanoj neshvatanjem kompjuterski precizne kombinatorike najsitnijih događaja, od kojih svaki određuje dalji niz karika u svojstvenom lancu narednih zbivanja.

Ljudska slobodna volja, prema njemu, je čista zabluda čula, sve je predodređeno i vodi predvidljivom ishodu. Prema tome, data ljudska individualna psihosomatska struktura ima ograničen broj mogućih sudbina. Kombinacije sudbine su nizovi događaja, i čovek se može prebacivati iz niza u niz voljom viših bića. Anđeo, na primer, učini da osoba zatvori umesto da otvori prozor, kako je bilo predodređeno, i sudbina te osobe krene sasvim drugim smerom, aktivira se novi lanac zbivanja. Ovo se potpuno slaže sa Teslinom idejom o čoveku kao automatu kosmičkih sila, i vrlo je ubedljivo pokazano jednostavnim dramaturškim sredstvima velikog pisca. Najzad, pre nego što Anđeo napušta svoje prijatelje, seoske dečake, uvodi ih u poslednju kosmičku tajnu koja ih je užasnula, tajnu Nebića: "Sve je samo misao" kaže on, "ništa ne postoji", "i ja sam samo misao, usamljena misao koja luta praznim prostranstvima Svemira"...

TAJNA KULE WARDENCLIFF

Posetimo ponovo Teslinu laboratoriju u Kolorado Springsu. Naići ćemo na elektromagnetska polja vrlo niske frekvencije i Teslu koji eksperimentiše sa radom ljudskog mozga, na samome sebi. Prijatelju Johnsonu piše o inteligentnim svojstvima elektromagnetskih polja. Začinje se biofizička osnova neurologije.

Neposredno posle toga, 1901. godine počinje dizanje Svetske emisione stanice na Long Islandu. Radi se o složenom emiteru elektromagnetskih talasa u čijoj izgradnji Tesla primenjuje celokupno dotadašnje znanje: teleautomatsku kontrolu, bežični prenos, nehercijanske talase, originalnu teoriju etra i elektriciteta, dinamičku teoriju gravitacije (po kojoj svaki prirodni elemenat Mendeljejevog sistema ima svoju karakterističnu gravitacionu konstantu, specifično G), kao i sopstvenu tehniku upravljanja brzinom proticanja vremena. Te 1901. godine nastaje 'nova fizika'.

Postavlja se pitanje kakva koncepcija sveta leži u osnovi izvođenja eksperimenata sa fokusiranim rezonantnim magnetnim i elektromagnetnim poljima. Vratimo se na čas mistiku Džordžu Leonardu i njegovoj slici Kosmosa. Govoreći o vibratu on ističe da ima raznih naroda, rasa i plemena, ali nigde na planeti ne mogu se naći ljudi koji žive lišeni muzike i plesa.

Pre više od 2500 godina Pitagora je rekao učenicima da je kamen zaleđena muzika. Poznato svojstvo svake čestice u fizičkom svemiru je njena zavisnost od visine tona i gornjih tonova njenih pojedinih frekvencija, što znači od njenog pevanja.

Ljudi stvaraju muziku, ali pre toga, ona stvara ljude. Dar slušanja otvara nam mogućnost sećanja našeg najdubljeg porekla. Muzika je izraz zvuka raznih struktura sveta i jasno ukazuje na ritmičke osobine svih stvari. Vibrato nam pomaže da ujedno istražimo sebe i svet čiji smo

deo. Ta pulsacija izviruća iz tona može da nas dovede do nečega što je najspontanije i najkreativnije u ljudskom životu.

Vibrato koji pobuđuje unutarnje ljudske tonove može biti i duboko erotičan. Kod laganog stava Bahovog četvrtog Brandenburškog koncerta, svi drveni duvački instrumenti jednog orkestra i žice počnu da podrtavaju i zajedno pulsiraju. Publika, kao da oseća neko čuđenje da tako jedan intiman zvuk može da se izvodi javno. Opasno senzualno svojstvo vibrata objašnjava se činjenicom da brzina vibracija od sedam pulsacija u sekundi precizno odgovara stanju alfa-talasa mozga. A to je stanje između buđenja i spavanja kada je odsutna uobičajena kontrola uma. Sanjač, budeći se, često ima osećaj pristupačnosti svih izvora memorije i stvaranja. Poznata je vizija brojevnih funkcija, koju je matematičar Poenkare spazio pred samo utonuće u dubok san: matematičke ideje igrale su se u oblaku pred njim, sudarajući se kao materijalne i kombinujući u rezultat koji je dugo tražio. Takođe, snažan i dugotrajan muzički vibrato, hvatajući ritam sa našim mozgom, stvara uslove za neku vrstu svesnog sanjarenja u kome se otkrivaju misterije i sve se veoma lako pamti.

Način kako muzika dejstvuje isti je kao onaj na koji deluje svet stvari i događaja, jer je sve to vibracija. Brzina vibracija subatomske čestice su neverovatno visoke, a talasi u centru subatomskog nukleusa izgledaju još brži. Vibracije svih energija zračenja - radio talasa, toplote, svetla, rentgenskih zraka, itd. - mogu da se svrstaju u red. Elektromagnetski spektar, tako posmatran, ima više od osamdeset oktava, a vidljivo svetlo je samo jedan opseg tog reda. Kao i u muzici, elektromagnetski talasi imaju svoje vlastite harmonične gornje tonove, a postoje i izvesne sličnosti koje se pojavljuju među intervalima oktava. Zakoni muzičke harmonije primenjeni na elektromagnetiku daju izvanredne rezultate. Upravo zato je Nikola Tesla koristio Helmholtzove radove o zvuku za svoje električne rezonatore.

Johan Kepler, astronom iz sedamnaestog veka, verovao je da je svaka planeta sunčevog sistema živa i da je na svakoj od njih nastanjen njen anđeo čuvar koji čuje njemu muziku. Planete, na putanjama oko Sunca, sviraju: Merkur, koji ima najveću brzinu, peva pištavu ulaznu i silaznu skalu pikolo flaute. Jupiter, najsporiji, proizvodi dubokum snažnu tutnjavu. Venera menja ton od dura do mol šest, a Zemlja svira divni drugi mol. Poseban aranžman zvukova, što ga mi nazivamo muzikom, izraz je odnosa stvari, tj. njihove sličnosti i različitosti, to je i način kako stari rastu i trule, propadaju, kao i način kako iz dekomponovanih sistema izrastaju novi, mladi sistemi. Duboka struktura muzike ista je kao i struktura svega ostalog.

Holandski naučnik Kristijan Hajgens primetio je 1665. godine da klatna dva časovnika postavljena na zidu jedan pored drugog zadobijaju istu periodu klatenja, tj. klata se u preciznom ritmu. To je zapravo univerzalan fenomen. Kada dva ili više oscilatora pulsiraju u istom polju, uz malu vremensku razliku, oni se spontano uklope tako da počnu pulsirati tačno u isto vreme. Oni se ponašaju prema zakonu ekonomičnosti i načelu minimuma energije jer je svakom klatanu ponaosob kod zajedničkog pulsiranja potrebno manje energije nego kod aritmičnog ili suprotnog. To usaglašavanje svuda je prisutno ali ga retko primećujemo. Moglo bi se čak reći da su sve žive stvari oscilatori, tj. pulsiraju i menjaju se ritmički. I najjednostavniji jednoćelijski organizam oscilira u velikom broju harmonično složenih frekvencija, na subatomskom, atomskom, molekularnom, subćelijskom i ćelijskom nivou. U komplikovanom organizmu kao što je ljudski, račun tih frekvencija je veoma složen. Naši unutrašnji ritmovi čvrsto su međusobno povezani, ali ništa manje, povezani i sa spoljnim svetom. Ljudska fizika i mentalna stanja menjaju se sa ritmom sezonskih kretanja Zemlje i Sunca, sa plimom i osekom, sa dnevno-noćnim ciklusom kao i u kosmičkim ritmovima koji

današnja nauka nije još odredila i uglavnom ne uzima u obzir. Kada se faze tih ritmova poremete, javlja se osećaj nelagodnosti što je predznak oboljenja.

Dve galaksije mogu da prođu jedna kroz drugu kao dva oblaka dima, jer su zvezde u galaksiji međusobno udaljene distancama jednakim milionitim umnošcima njihovih dijametara, tj. vrlo su retke. Kolizija je malo verovatna.

Našem solarnom sistemu potrebno je 10 biliona sekundi (240 miliona godina) da opiše krug oko galaksije mlečnog puta. Talasi u centru toma vibriraju 10 na dvadeserdrugi stepen puta u sekundi. Ceo atom na sobnoj temperaturi vibrira znatno sporije, oko 10 na četrnaesti stepen puta u sekundi, dok molekuli pulsiraju na oko 10 na deveti stepen ciklusa u sekundi. Žive ćelije na direktnu stimulaciju reaguju sa oko 1000 ciklusa u sekundi a svoje interne cikluse podešavaju prema danu od 24 časa (rotaciji Zemlje), lunarnom kalendaru i Sunčevoj godini.

Komplikovana grupa ćelija zvana mozak ima razne oblike ciklusa i varira od oko 40 ciklusa u sekundi (kod aktivne koncentracije) do manje od 1 ciklusa u sekundi kod dubokog sna. Ritmički talasi mozga lako se prebacuju iz jednog ciklusa u drugi.

Talasi vidljivog svetla pulsiraju između 390 triliona i 780 triliona u sekundi, što čini tačno jednu oktavu, jedno dupliranje frekvencije. Ljudsko oko može da reaguje i na samo jedan kvant svetla i sa svega tri vrste retinalnih ćelija razlikuje oko 10 miliona boja.

Ljudsko telo generiše svoje vlastito elektromagnetsko polje i na nas, veoma mnogo, na poznate i nepoznate načine, utiču elektromagnetska polja sredine u kojoj se nalazimo. Nauka tek treba da načini prve veće korake u pravcu ovog izučavanja..

Naše fizičko telo manifestacija je našeg unutrašnjeg pulsa koji je ujedno i naš identitet, naša pozicija u Kosmosu.

Takozvano mistično astralno telo ima u suštini elektromagnetsku materijalnu osnovu. Ceo život neke jedinice ima određenu ritmičku šemu koja preživljava fizičku smrt i predstavlja vantelesno iskustvo duše koja se ponovo reinkarnira.

Postoji pretpostavka da se za telepatske prenose slike i misli koriste [umanovi talasi (to su talasi koji rezoniraju sa 7,8 treptaja u sekundi i čine polje stojećih talasa u kanalu između zemljine jonosfere i njene površine; oni su takoreći naš prirodni elektromagnetski omotač, najbolje ih osećamo na morskoj obali ili u šumi, budući da more i šuma apsorbuju druge, često štetne frekvencije).

Dešava se da mozak koji pulsira na bliskoj frekvenciji uđe u stanje rezonancije i tako biva moguće viđenje na daljinu. To je kontakt rezonancijom, a ne radijacijom, i kako su talasi veoma velike talasne dužine (oko 38000 km) prenos je gotovo trenutni. S obzirom na ekstremno nisku frekvenciju ovi se talasti ne mogu blokirati običnim elektronskim zaklonom, ledom itd. U stvari, vrlo često mi ulazimo u fazu sa njima, međutim, problem je što talasi koji tako nisko vibriraju mogu da prenose vrlo malo informacija u nekom određenom vremenu, tako da često ne možemo dobiti jasnu sliku i dati potpun opis predmeta koje vidimo. Ovo se može ipak rešiti tako da prijemnik bude u rezonanciji na način nižeg harmonika tj. na odgovarajućoj još nižoj frekvenciji, da bi se u referentnom ljudskom vremenu potrebnom za formiranje moždanog engrama mogla očitati informacija. U stvari radi se o tehničkom skraćivanju vremena telepatskog prijema.

Moderni holistički pristup objašnjavanju Univerzuma ima zapravo mističnu tradiciju u svakoj velikoj religiji; Hinduizam, Islamizam, Budizam, Jevrejska vera, ili Hrišćanska sadrži eksplicitno tvrđenje da svaki deo kosmosa u izvesnom smislu sadrži celinu. Znalcu je suviše i napominjati da to ima duboke veze sa holografijom gde svaki deo holograma može celog da ga reprodukuje. [taviše, smatra se da je svaka čestica u svemiru toplija od apsolutne nule i neprestano proizvodi i odašilje karakteristična polja svojih talasa, tako da je moguće načiniti potpun hologram svemira u bilo kojoj njegovoj tački, uzimajući u obzir potenciju beskonačnog niza zraka koji se presecaju. Formiranje ovog holograma, međutim, trajalo bi večno i stoga mislim da ta koncepcija nije do kraja promišljena.

Hologram čoveka nije ništa drugo do fizička osnova savršenog ritma kosmosa. Duša čija je odlika svesnost pomerena je u fazi u odnosu na genski materijal. A svesna volja samo je jedan od univerzalnih instrumenata kosmičke namernosti, onaj primordijalni. Pravi čovek na pravom mestu je taj čije su namere usaglašene sa kosmičkim ritmovima. Svesna namera ima veliku moć i naš glavni izbor je u preuzimanju odgovornosti za ishod njenog uticaja.

Uopšte uzev, treba stvoriti drugačiju sliku tela kao sklopa elegantnih eteričnih polja udruženih u odnos ritma i praznine, talasa i prostora.

Pokušajmo da sumiramo do sada iznete teze: sačinjeni smo od talasa, a ne od materije zvane "čvrsta"; sve ono što nazivamo stvarima i događajima prvenstveno su segmentalni talozi relacija tih talasa; svako od nas ima svoj svemirski jedinstven identitet koji je izražen određenom funkcijom talasa od kojih se sastoji; svako od nas ima hologram koji sadržava univerzalnu informaciju o vremenu; namernost ili vektor identiteta jeste osnovni element u svemiru, veoma moćna osobina subjekta, kojom on utiče na sve mnogim i naizgled neobičnim načinima i budući da smo hologram in potentia, znamo sve u svemu.

U svetlu iznetih opštih postavki podsetimo se, pre ikakvog zaključka, činjenica o radu Nikole Tesle, činjenica koje se odnose na Toranj Vardenklif i Teslinu navodnu komunikaciju sa Marsom (ili možda vanzemaljskim inteligentnim bićima).

Tajna Vordenklifa duboka je i o pravoj nameni Tornja nemoguće je govoriti u Teslinom odsustvu. Međutim, mnoge tehničke činjenice ukazuju da je Teslin objekat, podignut na Long Island-u (u to vreme omiljenom njujorškom izletištu) praktično bio daleko ispred onoga o čemu savremeni naučnici samo maštaju. Bio je to uspešno testirani emiter kompleksa elektromagnetskih talasa, kojima je Tesla izazvao zemljotrese, mentalne promene na ljudima i životinjama, palio atmosferu, uspostavljao neprobojne energetske barijere u jonosferi, kontrolisao vreme (raspršujući ili kondenzujući oblake odgovarajućim frekvencama), i najzad, primao tok neiscrpne energije iz etera po danas nepoznatim principima etarske tehnologije.

I pored svih navedenih dejstava Tornja Vardenklif koja je veliki majstor Tesla demonstrirao pred mnogobrojnim svedocima (nikad ne objavljujući kompletne rezultate i ne otkrivajući svoje naučne principe), njegov pravi razlog za izgradnju ovog gigantskog elektromagnetnog i mehaničkog oscilatora bio je dublji ozbiljniji i značajniji nego što se može i pretpostaviti.

16. januara 1901. godine na prvoj strani New York Times-a pojavio se izveštaj profesora Pikinga (Pickering) sa Harvardske Observatorije pod naslovom: "Bljeskovi svetlosti sa Marsa".

"Rano u decembru prošle godine primili smo telegram sa Lowell observatorije u Arizoni da je primećen jak snop svetla projektovan sa Marsa u trajanju od 70 minuta.

Lowell observatorija je specijalizovana za istraživanje Marsa, a posmatrač koji je bio na dužnosti je pažljiv, poverljiv i iskusan čovek, tako da nema mesta nikakvoj sumnji u povodu toga što on tvrdi. Ove fakte odmah smo telegrafisali u Evropu i po čitavoj Americi.

Svetlost je dolazila sa veoma dobro poznate geografske tačke na Marsu na kojoj, koliko se u nauci zna, nema ništa posebno. [ta god da je bilo u pitanju, mi sada nemamo nikakvih sredstava na raspoloženju da to bilo kako sipitujemo. Da li je to znak postojanja inteligencije tamo, ili ne, niko ne može reći pouzdano. Za sada, ova je pojava potpuno neobjašnjiva."

U vreme kada se ova vest pojavila, Tesla se nalazio u Nju jorku. Upravo se bio vratio iz Colorado Springs-a gde je čitavu prethodnu godinu vršio epohalne i do danas nerazumljive eksperimente sa elektromagnetnim poljima čudnim rezonantnih svojstava. (Teslina laboratorija u Koloradu bila je tačno na vrhu Pike's Peak. Koicidencija je da taj vrh Hopi Indijanci obožavaju kao spiritualni Pol Sveta).

Ohrabren možda onim što je primećeno sa Lowell observatorije u Arizoni, Tesla izjavljuje u novinama da je u toku istraživanja u Koloradu i sam izmenio signale sa Marsom. Tad on nagoveštava da je već konstruisao prototip aparata pogodnog za međuplanetarnu komunikaciju i da će ga i dalje usavršavati.

"(...) nikad neću zaboraviti prva osećanja koja sam iskusio kada sam shvatio da sam u kontaktu sa nečim što će imati neprocenjive i nesagledive posledice za čovečanstvo (...) to što sam primetio uplašilo me je, kao da je bilo na delu nešto misteriozno, da ne kažem natprirodno. Postepeno sam postao svestan toga da sam prvi koji čuje pozdrave jedne planete drugoj (...)" (Nikola Tesla, "Talking with Planets", Current Literature, March 1901, p. 359).

Reakcija naučne javnosti na Teslin kratki članak bila je neuobičajeno oštra i negativna. Prvi ga je demantovao profesor Holden, direktor Lick observatorije u Kaliforniji. Gotovo ljutito, profesor Holden rekao je reporteru sledeće:

"Gospodin Nikola Tesla objavio je da je uveren da su izvesni poremećaji njegovih aparata - ništa manje nego električni signali primljeni iz inteligentnog vanzemaljskog izvora. Naglašavajući da ne dolaze sa Sunca, Tesla misli da su signali planetarnog porekla, najverovatnije sa Marsa. To je besmisleno.

Pravilo razmišljanja je da se istraže svi mogući uzroci jednog novog fenomenan pre nego što se uvedu oni nemogući. Svaki normalan eksperimentator rekao bi da je gotovo izvesno da je gospodin Tesla učinio grešku i da pomenuti poremećaji dolaze od struja u atmosferi ili zemljinom tlu. Osim toga, kako neko može sa sigurnošću tvrditi da te električne promene ne dolaze sa Sunca? Fizika Sunca je još uvek nepoznata. U stvari, nije jasno o čemu Tesla uopšte govori. Zar nema kometa koje su mogle da posluže kao objašnjenje za izazvane pravilne električne poremećaje? Zar instrumenti nisu mogli biti pobuđeni sazvežđem Velikog Medveda, Mlečnim putem ili svetlom Zodijaka? Postoji, naravno, uvek šansa za nova otkrića, ali je mogućnost da se novi fenomeni objasne starim zakonima još veća. I dok gospodin Tesla ne pokaže svoje aparate drugim eksperimentatorima i ubedi ih kao samog sebe, do tada mirno

možemo tvrditi da njegovi signali ne dolaze sa Marsa". (Colorado Springs Gazette, Mart 9, 1901, p. 4.col. 2.).

Smatrajući totalno neozbiljnom pretpostavku da je Tesla elektromagnetnim putem razgovarao sa živim bićima vanzemaljskog porekla, uvaženi profesor Holden u svojoj kritici to i ne razmatra.

Radeći sa ekstremno dugim elektromagnetskim talasima vrlo visoke frekvencije (što se sa važećom teorijom nikako ne slaže jer se porast frekvencije vezuje isključivo za smanjivanje talasne dužine, ali Teslini talasi nisu bili isti kao Hercovi i rasprostirali su se brzinom daleko većom od svetlosti). Pojam energije shvaćen u današnjem smislu Tesla nije koristio. Imao je sopstvenu elektromagnetsku teoriju, do danas neodgonetnutu i u njegovim su računima elektromagnetski talasi imali ove osobine: oscilaciju (pod njom je Tesla podrazumevao konfiguraciju prostora na kome sam talas kao takav egzistira), frekvenciju (kvocijent oscilacija, odnos dva homogena ili dva heterogena elektromagnetska polja) i vibraciju (složen sistem frekvencija u međusobnom harmonijskom odnosu). Tesla je otkrio ne samo zakonitost njihovog bežičnog prenosa kroz Zemlju i atmosferu bez ikakvih gubitaka, nego je isprobao i dokazao i njihovu izvanrednu prodornost kroz kosmička prostranstva. Postoji nepotvrđena legenda da je on bio prvi koji je ka zvezdama poslao periodične signale kodirane po aritmetičkom algoritmu određenih teorema geometrije kao što su Talesova i Pitagorina teorema i Arhimedova formula sume harmonijskoga niza (radi se o sabiranju reda $1+1/2+1/4+1/8...$, čija je suma broj dva, ali je broj članova niza beskrajn, tako da njegovo realno sabiranje mora da traje večno. Problem je postavio još filozof Zenon tvrdeći da usled beskrajne deljivosti prostora Ahil ne može sustići kornjaču jer je ova pošla pre njega).

Nakon tri dana, na svoje najveće zaprepaštenje, registrovao je odgovor. Shvativši princip po kome je uzvraćena poruka bila kodirana, ucrtao je odgovarajuće tačke na koordinatni sistem i dobio - pravilan ljudski lik. U prvi mah nije mogao da odgonetne da li su oni čiju je emisiju primio nacrtali ljude, želeći da pokažu kako naša civilizacija za njih nije tajna, ili sebe, u nameri da nas pouče kako u Kosmosu ima još sličnih bića.

Ako je sve ovo tačno, jasno je da je, svestan potpunog nerazumevanja na koje bi naišao, Tesla odustao od bilo kakve javne rasprave o svom otkriću. Ali se ubrzo dogodilo nešto što je čitavu stvar vratilo ponovo na prve stranice američke štampe.

1902. godine Ameriku je posetio čuveni engleski fizičar Lord Kelvin, koji se posle razgovora sa Teslom u potpunosti složio sa njim i rekao kako je Tesla sasvim u pravu, ali da svi detalji komunikacije, razumljivo, nisu za javnost. Posle banketa održanog u njegovu čast, Lord Kelvin pohvalio je Nju Jork: "To je najbolje osvetljen grad na svetu i jedino mesto na Zemlji vidljivo sa Marsa". I kao da je naglo bio inspirisan, na kraju je uzviknuo: "Mars je signalizirao Nju Jorku!" (Philadelphia North American, "Lord Kelvin Believes Mars is Signalling America", Maj 18, 1902.)

Ovog puta nije bilo ni jednog glasa protesta. Jutao je čak i uporni profesor Holden. Starom i veoma uglednom Lordu Kelvinu bilo je više nego nezgodno protivrečiti. Umesto toga, kao neposredni zaključak diskusije pojavi se članak Teslinog zagovornika, publiciste i pisca Džulijana Hotorna koji je Kelvinovu senzacionalnu potvrdu Teslinih navoda razvio u pravcu fantastike:

"Očigledno", pisao je Hotorn, "Ljudi sa Marsa i drugih starijih planeta godinama su posećivali našu Zemlju i pažljivo pratili razvoj zemaljske civilizacije, neprestano izveštavajući kako mi za njih još nismo spremni. Međutim, rođenjem Nikole Tesle stvari su se promenile. Moguće je, zašto da ne, da ljudi sa zvezda upravljaju njegovim duhovnim i naučnim razvojem. Ko to može pouzdano znatai?" (Julian Hawthorne Papers, Bancroft Library, University of California)

U vreme najžešće polemike oko Marsovaca, povučen, u tišini, Tesla je predano i u početku gotovo neprimećen radio na svom najvećem životnom delu, grandioznom projektu Tornja Vordenklif, koji je trebalo da preokrene svetsku istoriju i izvrši tako radikalne promene u razvoju naše civilizacije, da je o tome zaista teško govoriti uverljivo.

PLANETA ZEMLJA KAO REZONANTNI SISTEM

Odlučivši da otpočne gradnju emisione stanice, Tesla je prvo kupio zemlju na Long Ajlendu, a potom se obratio za pomoć čuvenom industrijalcu Morganu koji je bio član mnogih mističnih društava i čovek posebnih svojstava, takoreći genije poslovne organizacije. Ali treba znati da je Morgan već tada bolovao od raka i da je potajno gajio nadu da će Teslina nauka uspeti da mu omogući da preživi. Od Tesle, on je očekivao da ga nekako priključi na kosmičke izvore energije i tako da ga učini zdravim i mladim zauvek.

Daleko od toga da je Tesla računao sa Morganovim slabostima. Naprotiv, činjenice ukazuju da je Teslino insistiranje da baš Morgan bude taj koji će podržati čitav poduhvat bilo u vezi sa Teslinim opštim shvatanjem determinisanosti životnih postupaka i predodređenosti ljudi za pojedina dela.

Pregovori oko Vardenklifa između starih prijatelja bili su tajni i teški. Ne zna se pouzdano ni kada je Tesla konačno odlučio da pristupi izgradnji Tornja, ni šta je Morgan kao iskusan poslovni čovek od toga očekivao.

Dva puta je Tesla u svojim javnim izjavama menjao iskaze o tome šta je svrha Tornja na Long Ajlendu. Prvo je tvrdio da je u pitanju svetski telegrafski i telefonski sistem (ovaj drugi takođe bežični), a potom je promenio priču i govorio o svetskom sistemu bežičnog prenosa energije kroz Zemlju. Tehničke karakteristike Vardenklifa ne potvrđuju ni jedno ni dugo. Trag istine nalazi se možda u jednom od pisama Morganu:

"To što sam zamislio, gospodine Morgan, nije samo prosti prenos poruka na velike distance bez upotrebe žica, nego pre transformacija čitavog globusa u osećajno biće, kao što to globus jeste, koji može da oseća svim svojim delovima i kroz koji misao bljeska kao kroz mozak..." (Microfilm letter, Tesla to J.P. Morgan, September 13, 1901., Library of Congress)

Mnogi autori, a Teslini biografi posebno, optuživali su Morgana da je uskratio finansijsku pomoć Tesli baš onda kada je ovaj bio na pragu svoje najveće naučne moći, kada je trebalo da završi i pusti u pogon svoje remek-delo - Kulu Vardenklif. Želim da istaknem da sam istražio predmet i došao do sledeća dva zaključka: prvo, Teslin projekat transmitera na Long Ajlendu nije zavisio samo od Morganovih subvencija; novac su nudili i drugi industrijalci, a i sam Tesla mogao je sasvim lako da prodajući medicinske aparate na bazi visokofrekventnih struja zaradi potrebnu svotu. Drugo, Kula Vardenklif je u osnovi završena i isprobana, a dodatni novac je bio namenjen za izgradnju električne centrale za napajanje transmitera, a ne za sam transmieter. U autobiografiji, Tesla o svemu tome veoma jasno kaže:

"Uprkos onome što svet priča, Morgan je izvršio sve svoje obaveze preuzete prema meni. Moj projekat bio je odložen prirodnim zakonima. Svet za njega još nije bio spreman. Bio je isuviše ispred vremena u kome je nastao. Ali isti ti prirodni zakoni na kraju će prevladati i projekat će biti ponovljen uz trijumfalan uspeh". (My Inventions, Nikola Tesla, Electrical Experimenter, New York, 1919).

Punu snagu svog transmitera Tesla je isprobao 15. jula 1903, počevši tačno u ponoć. Građani Nju Jorka prisustvovali su te noći manifestaciji daleke naučne budućnosti. Zasljepljujuće blještavi pramenovi električne plazme, dijametra i po stotinu milja spajali su sfernu kupolu Vardenklifa sa nebom. Pod naslovom Tesline bljeskovi zastrašuju i podnaslovom "ali on neće da nam kaže šta to pokušava sa tornjem", The New York Sun izvestio je sledećeg dana:

"(...) susedi koji žive u blizini Tesline laboratorije na Long Ajlendu više su nego zainteresovani za prirodu njegovih eksperimenata sa bežičnim prenosom. Prošle noći bili smo svedoci neobičnih fenomena kao što su munje raznih boja koje je Tesla po volji puštao, zatim paljenja slojeva atmosfere na raznim visinama i na vrlo velikoj površini koje je noć povremeno pretvaralo u dan (...) dešavalo se i da čitav vazduh bude i po nekoliko minuta ispunjen svetlucavim elektricitetom koji se koncentrisao po obodima ljudskih tela, pa su svi prisutni svetleli svetloplavom sablasnom svetlošću (...) izgledali smo sami sebi kao duhovi".

Teslin prvobitni plan bio je da sagradi pet Kula, istih takvih kao što je bio Vordenklif: druga je trebalo da bude u Amsterdamu, treća u Kini, a četvrta i peta na Severnom i Južnom polu. Ovaj plan odgođen je iz razloga koji tek treba da se istražuju. Najzad, da je sve predviđeno i urađeno, šta bi se postiglo? Planeta Zemlja postala bi jedan homogeni rezonantni sistem kojim bi se moglo jednostavno upravljati pomoću telefonskih komandi čija funkcija bi bila stavljanje u pogon određenih oscilatora za proizvodnju i emitovanje raznih frekvencija elektromagnetskih zračenja.

Ovaj elektromagnetni oscilatorni sistem bio je dopunjen još i sistemom za mehaničku rezonanciju sa Zemljom, koji se sastojao iz tunela ispod laboratorije ispunjenih vodom i uljem, i hidrauličkih pumpi koje su takođe služile kao oscilatori.

Sinhronim radom oba sistema se prema egzaktnim matematičkim zakonima mogla odjednom zavibrirati kako razređena stratosferska, jonosferska i atmosferska, tako i tečna i čvrsta struktura čitave naše planete.

Pre nego što pređemo na spekulacije o tome kakve bi sve bile posledice jednog takvog događaja, navedimo još dve bizarne činjenice. U intervjuu koji je 17. jula 1930. godine dao za već pomenuti New York Sun, Tesla produbljuje enigm:

"Ljudi oko Vardenklifa koji se toliko čude mojim eksperimentima od pre dva dana, da su poslednje dve godine bili budni umesto što su spavali, mogli su da upoznaju zaista neverovatne stvari. jednom, ali ne ovog puta, objaviću podatke o nečemu što nije opisano ni u bajkama".

I posle neobične noći u kojoj je svojim izumima zapalio ne samo nebo nad NJu Jorkom već i nad nepreglednim prostranstvom Atlantskog okeana, Tesla iznenada napušta svoju laboratoriju, 1905. godine, bez jasnog razloga, ostavljajući unutra sve netaknuto. Koliko se zna, nikada više nije kročio u Verdenklif, nikada ga nije ni obišao, nikada nije čak ni prošao tim krajem. I što je najčudnije, nije odatle poneo baš ništa, nijedan proračun, nijednu skicu ili

dokument, ni najmanju hartiju. Bila je to krucijalna tačka njegovog javnog naučnog rada. Živeo je još četrdeset godina, radeći neprestano, ali prijavljujući samo patente izi mehanike i objavljujući isključivo novinske članke.

TESLINA ETARSKA TEHNOLOGIJA

Tesla je otkrio i koristio fundamentalni zakon koji pobuđuje potencijalne delove etra, i.e. zakon koji struktura originalno beskonačan i kompaktno (apsolutno homogen) etar. Radi se o principu osamostaljivanja delova u beskonačnoj celini jedinstvenog fizičkog continuum-a (u današnjoj naučnoj upotrebi je više pojmova koji svi znače istu fizičku pojavu: nula, continuum, kontinuitet, etar, beskonačnost, celina, Elejsko Biće, Euklidova tačka, vacuum, itd.).

Delovi continuum-a nastaju po posebnom algoritmu koji ih izdvaja tako da ne napuštaju celinu, tj. beskraj, i oni su to što nazivamo elektromagnetnim entitetima ili klasično - svetlost.

Iz pretpostavke kontinualnosti etera, osnovnog kosmičkog medijuma, sledi ne samo da je centar kosmosa svuda, tj. neodređen već sledi i to da zakon njegovog struktuiranja mora biti podudaran sa zakonom koji definiše relacije tačaka na homocentričnim sferama. (Ovde nije moguće ulaziti u dublju analizu tog zakona čija suština zahteva upotrebu jezika filozofske ontologije i matematike. Nije poznato da je Tesla svoju teoriju dovršio i iskazao u ovom obliku, ali je ostavio nekoliko aparata koji rade na savremenoj fizici potpuno nedokučivim principima. Reč je o etarskom generatoru, tj. elektromagnetskoj kugli na uvek istom elektro-potencijalu bez obzira na izvod, tj. odliv energije, zatim o asinhronom motoru koji radi na gravitacione talase planeta sunčevog sistema (motor sam počinje sa radom u izvesno doba godine, reagujući na određenu konstelaciju planeta i isto tako staje kada mu istekne rezonantni interval vremena). Osim ovoga, Tesla je ostavio i "lebdilicu", metalni disk sa antigravitacionim svojstvima, koji levitira na visini koja zavisi od jačine gravitacije na datom terenu.)

Etarski medijum beskonačan je u svim pravcima, ima jednu jedinu karakteristiku - r (radius) koji (po sfernom zakonu) useca sferne delove u continuum, delove čije su površine diskontinualne, odnosno punktualne.

Delovi struktuiranog etera mogu biti sinhroni, odnosno rezonantni, i asinhroni. U prvom slučaju dolazi do kondenzovanja subatomskih čestica kao što su elektroni, protoni i neutroni. Ove čestice nastaju rezonantnom sintezom fotona po istim principima po kojima se i sami fotoni osamostaljuju kao posebni entiteti u eteru. Asinhroni delovi etera, dakle, nerezonantni, jesu prostor u kome rezonantni fotoni grade materiju.

Teslin Toranj Varadenklif bio je pitagorejski oscilaator. Matematika njegovog emitovanja kompleksa elektromagnetskih talasa specijalnih karakteristika bila je identična sa tajnom stvaralačkom matematikom Pitagorejaca. Simboli koje je Tesla pisao u svojim jednačinama imali su jednoznačnu fizičku interpretaciju. Principi Tesline etarske tehnologije pripadaju nivou kosmičke egzistencije sa koga se vlada prostorom i vremenom. Ne sama Kula, nego princip rezonantnog i harmonijskog oscilovanja etera je tako moćan da se njegovim shvatanjem i primenom bez sumnje rešavaju svi ključni problemi savremene fizike i posebno konverzije energije.

Pomoću svoje takozvane otvorene vacuumske cevi Tesla je proizvodio protone, elektrone i neutrone direktno iz fizičkog continuum-a, stvarajući ih na bilo kojoj udaljenosti. Umesto da pusti da protonski snop putuje prostorom do određenog mesta, on je obrazovao uslove za trenutno nastajanje proizvoljnog broja čestica na bilo kojoj zadatoj distanci. Veličina elektrona, protona i neutrona takođe ničim nije bila ograničena. Upravo razlika u njihovoj veličini, s obzirom da su one gradivne jedinice svakog sveta u Kosmosu, jeste razlog vremenskog pomeranja među paralelnim svetovima, koji inače svi pripadaju istom osnovnom continuum-u.

Oslanjajući se na pretpostavku o Teslinom zapanjujućem i u nauci još nedostignutom poznavanju zakona prirode, moramo se zamisliti nad tim kakve je tehničke zadatke i sa kakvim mogućim posledicama Teslina Kula Vordenklif trebalo da izvrši?

1) **Da osciluje jonosferu;** kako naponska razlika između zemljine površine i jonosfere iznosi oko dve milijarde volti, to bi Kula neprekidno oscilujući višim i nižim harmonicima frekvencije jonosfere, najzad ušla s njom u fazu (rezonanciju) i ispraznila je slično kao što se prazne obični električni kondenzatori. S obzirom da bi se takvo pražnjenje izvršilo trenutno, postojala je realna opasnost uništavanja Njujorka. Jer pražnjenje bi izgledalo ovako: iz jonosfere odjednom bi se sručio visokoenergetski stub plazme velikog prečnika, možda i nekoliko stotina kilometara, i sve na tom prostoru bilo bi dezintegrisano, spaljeno na način kako se u Biblijskim legendama opisuje propast Sodome i Gomore. Naravno, Tesla nije hteo da uništi Njujork, već kratkim intervalima oscilovanja samo da crpi energiju iz jonosfere za pogon svog velikog oscilatora koji je zahtevao minimalni napon od sto miliona volti. Kao aparat za vrlo kratko oscilovanje Tesla je koristio veliki broj ultravioletnih lampi raspoređenih na vrhu kupole.

2) **Da uzima energiju iz etera;** oscilovanjem nerezonantnih elektromagnetnih polja moguće je pomeriti vremensku koordinatu i reciklirati energiju iz prošlosti i budućnosti, a da se ne narušava elektromagnetna stabilnost okoline. Svakako, to se mora raditi po strogo kauzalnom matematičkom zakonu koji odnose frekvencija određuje sasvim precizno, inače efekti izlaze izvan kontrole i dešava se neprevideno dekomponovanje materijalnih objekata ili njihovo trenutno izbacivanje iz segmenta naše realnosti, kao u Filadelfija Eksperimentu.

3) **Da otvara vremenske prozore u paralelnim svetovima;** kako paralelni svetovi imaju elektromagnetnu strukturu talasnih dužina i frekvencija različitih od našeg sveta, moguće je kompleksno-harmoničnim elektromagnetskim oscilovanjem uspostaviti parcijalnu vezu između frekvencije našeg sveta i frekvencija tih drugih svetova, tako da pojedini prizori iz njih postanu vidljivi u našim uslovima na Zemlji, i obrnuto.

4) **Da ubrzava mentalnu evoluciju čovečanstva;** uspostavljanjem konstantnog polja više frekvencije, harmoničnog kolektivnom elektromagnetnom polju ljudi, vrši se postepeno povećavanje moći percepcije i proširivanje mentalne sposobnosti prijema ideja. Zračenje ovih frekvencija može biti i štetno, ako je neprecizno. Svaka disharmoničnost polja (nerezonantnost) izaziva u čoveku delimično razdvajanje mentalnog i fizičkog plana što se u blažem vidu manifestuje kao rak, psihoza i druga oboljenja. Potpuno razdvajanje je, naravno, smrt jedinke. (Na istom principu funkcionišu i virusi, bakterije, kao i promena u Kosmosu uopšte.) Važno je napomenuti da su ovi procesi uglavnom tempirani, tj. s odloženim efektima.

Usled nedostatka pravog znanja, ljudi svoju elektromagnetsku okolinu sve više zagađuju radio-talasima, radarskim mikrotalasnim zračenjem (radari uzrokuju rak i to je

eksperimentalno dokazano) i drugim negativno interferirajućim elektromagnetnim zračenjima koja su u disharmoniji sa frekvencijama živih bića i informatičkim poljem našeg Sunčevog sistema.

5) Da po volji transponuje planetu Zemlju u paralelne realnosti; da je dovršio svoj sistem od pet emitera i pustio ih u rad, Tesla bi bio u mogućnosti da čitavu Zemlju, kao jedinstven rezonantni sistem, dovede u stanje oscilovanja specifično za neki drugi segment realnosti i tako nas fizički premesti u paralelni svet. Ovim aktom on je verovatno želeo da izvrši mutaciju ljudske vrste, ubrza putovanje civilizacije kroz vreme i na taj način naglo je unapredi tehničkim putem. Ali s obzirom na univerzalnu usklađenost frekvencija u kosmosu ovo bi bilo veoma opasno. Ulaženje Zemlje u fazu rezonantnog oscilovanja sa paralelnim svetom trajalo bi suviše dugo i dešavale bi se katastrofe poput one iz predanja o Atlantidi.

Napustivši fizički plan Tesla nam je ostavio svoj dragoceni naučni putokaz. Njegov rad jasno pokazuje da se iz raznih aspekata, uglova i interpretacija istina nikada ne može potpuno sagledati, kao što se ni continuum ne može sagraditi iz diskretnih delova. Priroda istine takva je da se ona mora spoznati odmah, do kraja, u celini ili nikako. Podsetimo se samo Dekartovog otkrića da beskonačno prethodi konačnom i Spinozine beskrajne supstancije, koja je ono što prirodu ujedinjuje sa Bogom.

Savremeni eksperimentatori treba da imaju na umu da se tajna objašnjenja fizičkog krije u metafizičkom. I dokle god naša nauka bude zaslepljena istraživanjem isključivo materije, dotle ćemo biti u ovom nepodnošljivom stanju iluzorne, podeljene i nesavršene svesti.

Ključni prodor sadašnjeg ljudskog saznanja mora se učiniti, i učiniće se, u fizici. Jer građu materije, zakone njene kreacije i njenu ulogu u prirodi treba prethodno definitivno razjasniti, da bi se ljudski um oslobodio i osposobio za prava duboka kosmološka istraživanja.

Rukvodiodi Filadelfija eksperimenta, ma ko da su bili, otkrili su nam egzistenciju do tada nepoznatih naučnih problema. U smislu fizičkih zakonitosti, za eksperimentatore prirodom, znanje, moć i pravo da u pogon stavljaju njene principe - izjednačeni su. Ali šta biva onda kada usvojimo visoko verovatnu pretpostavku da isti kosmički principi vladaju i naučnicima, kao delovima Kosmosa? [ta ako se sva materija, organska i neorganska, u elementarnom obliku može razviti u takozvane elektromagnetske spektre i iz njih povratno sintetisati po egzaktnim matematičkim zakonima? Zar onda etička pravila ne gube svoj isključivo ljudski karakter i ne zadobijaju univerzalnu matematičku podlogu?

Nije li etika onda samo kosmički princip distribucije energije? U tom smislu ona zadobija snagu prirodnog zakona.

Teško ćemo objasniti eventualnim stanovnicima u vremenu pomerenih svetova zašto našim reaktorima i akceleratorima izazivamo katastrofe njihovih galaksija i zvezda i zašto uopšte eksperimentišemo na način koji i nas same nepredvidljivo menja i razara.

Ako je etika u suštini harmonija, a dobrota energetski ekvilibrijum, onda u svetu nužno deluje matematička kosmička etika. A nad matematičkim principima nasilje se ne može vršiti. ("Nema kraljevskog puta u geometriji!" - rekao je Euklid kralju Egipta, dok se mučio da reši jedan geometrijski problem.)

Kosmos je završeni eksperiment na koji razum postavlja pitanja, pametna, ali i glupa, i zato je primenjena nauka, rođena iz defektne, a nesavittljive teorije, ono čega se pravi filosof i naučnik prvo mora odreći da bi shvatio nešto od rada kosmičkog mehanizma.

Evolucija Teslinih filofskih stavova od vizionarskih do čisto inženjerskih i od inženjerskih do metafizičkih, kao i Teslin lični život, paradigme su pravog osnivača naučno-tehnološke civilizacije. Njegov odnos prema ljudima kao i prema samom sebi posledica su dejstva impersonalnog apsoluta u njemu kao čoveku; ni prema sebi, ni prema drugima nije imao lični odnos i zato je tako malo grešio u životu.

U savremenoj nauci Tesla se sve više citira. Počeli su da ga proučavaju i naučnici koji do sada nisu poimali teškoće elektromagnetske teorije zasnovane isključivo na Maksvelu, posebno oni koji se muče ujedinjenjem elektromagnetizma, gravitacije i jake i slabe nuklearne sile. Da li je materija beskonačno deljiva ili nije? Je li prostor beskonačno deljiv? Najzad, šta je sa ulogom vremena u fizičkim procesima, njegovom jednoznačnom i ontološki zasnovanom definicijom kao i njegovim dejstvom? Naravno, bez definicije vremena ne može se dati nikakva hipoteza o njemu kao aktivnom faktoru fizičke realnosti. Ili je vreme samo mera, neka vrsta ljudske fikcije, obična kordinata, kako se danas prećutno uzima u fizičkim teorijama, postavljenim na relativizmu i kvantnoj mehanici...

Ljudsko neznanje je neizmerno i odbacivanje Teslinih ideja o etru kao osnovnom medijumu koji strukturno ujedinjuje prostor i materiju dovelo je do zaustavljanja mišljenja u fizici, do kruženja u koncepcijama, do neprestanog vraćanja na stare, već ispitane i prevaziđene ideje. Reč je, pre svega, o Ajnštajnovoj neadekvatnoj matematici (množenje negativnom dužinom u specijalnoj teoriji relativnosti, iz čega proističu vremenska nesaglasnost opažaja u translatorskim sistemima i skraćivanje dužine tela u pravcu rasprostiranja, zatim, množenje nulom u opštoj teoriji relataivnosti, iz čije korekcije je proizišla najveća besmislica moderne kosmologije: big-bang teorija, tj. naizmenično eksplodiranje i sažimanje kosmosa).

U pravim naučnim krugovima, koji svesno preuzimaju na sebe rizik obrazovanja "nove fizike", Tesline koncepcije sve više se proučavaju i uvažavaju. U ovom trenutku su u toku eksperimenti sa ekstra niskim i ekstra visokim frekvencijama specifičnih modulacija, (HARP projekt), kojim se zrači jonosfera. Sve posledice tih dejstava se još ne znaju. Medju njima su i upravljanje metereološkim pojavama, naročito uraganima i atmosferskim pritiskom, kao i utiskivanje misli i emocija subjektima spolja, elektromagnetskim putem, tj. rezonancijom sa elektromagnetskim emiterima. Pokazalo se da je tehnološki sasvim moguće imitirati elektromagnetsku osnovu ljudskih misaonih radnji, tako da subjekat ima utisak da je to njegova originalna misao ili odluka njegove slobodne volje. Upravo to je i glavni stav Tesline kibernetike: "ovek je automat kosmičkih sila" ističe on u više članaka i predavanja.

Još lakše je, kažu eksperimentatori, izazvati masovne emocije ili imputirati nameru velikom broju ljudi adekvatnim osciliranjem jonosfere, koja je samo kompleksna mreža nižih harmonika kolektivno nesvesnog čitavog čovečanstva. Jonosfera je ključ za upravljanje masovnim osećanjima i mislima. A svega ovoga Tesla je bio svestan još daleke 1899. Godine, u Koloradu.

Univerzitetska nauka, posebno srpska naučna zajednica, je protiv Tesle i njegovih ideja pre svega zato što ih ne razume. Drugi jak razlog je u Teslinom suprotstavljanju nuklearnoj fizici i njegovoj proceni da će njena primena u tehnologiji trajati kratko i da kvantna mehanika

nema ozbiljnu naučnu budućnost. Zar akceleratori nisu već prevaziđene stare mašine, dobre još samo za Muzej nauke i tehnike?

Tesla - kosmolog imao je svoju filozofsku i religijsku poziciju:

"Aristotel je učio da u vasioni postoji nepokretna entelehija koja sve pokreće i misao je njen glavni atribut. Isto tako ja sam uveren da je ceo kosmos objedinjen kako u materijalnom tako i u duhovnom pogledu. Postoji u vasioni neko jezgro otkuda mi dobijamo svu snagu, sva nadahnuća, ono nas večno privlači, ja osećam njegovu moć i vrednosti koje ono emituje celoj vasioni i time je održava u skladu. Ja nisam prodro u tajnu toga jezgra, ali znam da postoji i kada hoću da mu pridam kakav materijalni atribut, onda mislim da je to SVETLOST, a kada pokušavam da ga shvatim duhovno onda je to LEPOTA i SAMILOST. Onaj koji nosi u sebi tu veru oseća se snažan, rad mu čini radost jer se i sam oseća jednim tonom u sveopštoj harmoniji".

ZAKLJUČAK ILI O PERSPEKTIVI TESLINE NAUKE

Ne samo ljubitelji i fizičari - amateri, koji nastavljaju Teslin rad, već i svi ljudi koji duboko misle o nauci, slažu se u jednom: učenje savremene fizike u osnovi je skup nelogičnih stavova, jedan kontradiktoran sistem. S jedne strane gledano, vreme je relativno i zavisi od posmatrača, a s druge strane tvrdi se da vreme kvantnog skoka nije merljivo. Na katedrama na kojima se proučava nuklearna fizika, odnosno raspad atomskog jezgra, važi pretvaranje materije u energiju bez ostatka i u fisionim računima sve se slaže. Na katedrama za astrofiziku, međutim, pretvaranje materije u energiju ne uzima se ozbiljno, već se masa računa preko jačine gravitacije, koja se opet izračunava preko Doplerovog pomaka, tako da na papirima nedostaje preko devedeset posto materije u Kosmosu. Umesto da se menja teorija, ovo se u školama naziva "defekt mase". To jest, kriva je masa što nedostaje, jer šef katedre i profesori "misle dobro i predaju istinu". Oni su "država za katedrom". Nažalost, stvari se od Galileja i Đordana Bruna nisu mnogo izmenile.

Tesla je radio i na specijalnoj "vakuumskoj cevi sa otvorenim krajem" koja služi kao projektor čestice na neograničene daljine. Ciljanje se vrši elektrostatički, duž elektrostatičkih slojeva atmosfere, koji se mogu videti i golim okom: to su upravo oni slojevi po kojima klize oblaci. Pokazuje se da su polifazni sistem, indukcionni motor i generatori naizmenične struje - manje značajna Teslina otkrića. Najvažnije je svakako ono što se iz njegovih eksperimenata sa etrom i vremenom može izvući kao potpuno nova, kosmološka fizika, utemeljena na energetskej rezonanciji etra i rezonantnim efektima vremena, i postaviti umesto fizike zasnovane na plitkom i nejasnom konceptu "sveopšteg i večnog kretanja izazvanog silom".

Teslina glavna otkrića su: prenos energije na proizvoljnu distanciju (zapravo, **superprovodljivost prirodnih medijuma**), njegove **vatrene lopte (fuzija strukturnih elemenata etra u materiju)**, Teslin visokofrekventni rezonantni oscilator za njegove talase nehercijanskog tipa sa takozvanom bočnom modulacijom (to jest svojevrstne **majnd-mašine**, koje proizvode polja takvih karakteristika da neposredno interferiraju sa elektromagnetskim poljima ljudskog mozga, prigušujući moždane oscilacije ili menjajući samu prirodu oscilovanja, što u emocionalnom segmentu indukuje razna osećanja i raspoloženja, kao i izmenjena stanja svesti, kao što su kreativnost, hiperpercepcija, hipermezija, sve do hiperkognicije u kojoj se pojavljuju "relativističke" anomalije u vremenskom domenu), **dinamička teorija gravitacije** (diferencijalna teorija po kojoj svaki element Mendeljejevog sistema ima svoje G, svoju gravitacionu konstantu; Tesla je ovde nastavio Etvešove radove i

izveo niz potvrdnih merenja), i napokon, to je **Teslina elektromagnetska teorija**, nikada objavljen ai javno formulisana koja ne koristi uobičajene pojmove kao što su "energija", "talasna dužina", "frekvencija" i druge, već umesto njih važe pojmovi: "kriva rasporeda", "vibracija sistema zavojnica", "električni pritisak", "proporcija prenosa", "etar", "dinamika električnog fluida", "geometrijske mogućnosti cevi" itd.

Od moderne matematike Tesla je koristio samo Furijeove nizove da bi razvijao elektromagnetske entitete u više i niže harmonike, jer se to slagalo sa njegovom osnovnom pretpostavkom o istovremenosti svih delova beskonačnog fizičkog kontinuuma. Jasno je da se beskonačnost ne može sastojati od neistovremenih delova. Teslina kosmologija je najopštijeg tipa, važi za izotropni i beskrajni, jednom rečju, celokupni Kosmos, dok je Maksvelova elektromagnetika važeća za mala rastojanja; u suštini Maksvel je izvršio matematizaciju Faradejevih džepnih i sobnih eksperimenata, ne konceptualizujući problem do kraja. Nedostatnosti Maksvelove teorije proizvele su kao posledicu velike teškoće u Specijalnoj teoriji relativnosti (odnos energije kvanta i brzine svetlosti u drugom postulatu; sam Ajnštajn zanemario je u foto-efektu relativističke promene prostora i vremena u kretanju, jer ako se energija menja sa brzinom, nikakvog efekta ne može ni biti, ukoliko nema energetske ekvivalencije putanje izbijenog elektrona i upadnog fotona. U opštoj teoriji relativnosti, nedostaci Maksvelove teorije doveli su do ideje svetske linije (zapravo do pankosmičke ekstrapolacije Faradejevih magnetskih linija sila, koje opisuju gvozdeni opiljci na laboratorijskom stolu), najzad do predstave o konačnom svemiru, koji se povremeno sabija u bezdimenzionalnu tačku (problem singulariteta) i eksploDIRA. Na sve ovo ne bi se smeJao samo Tesla, nego sa njim i mnogi antički filosofi i naučnici jasnog uma: Euklid, Platon, Pitagora i drugi.

Nikola Tesla sa svojom naukom isto je toliko značajan i neprocenjivo veliki za savremeni svet planetarnog telekomunikacionog sistema i razrešenje duboke krize vrednosti naučno-tehnološke civilizacije, koja traži svoju filozofsku ontologiju, kao što je za Hrišćansku civilizaciju bio značajan mit Isusa Hrista. Interesantno je da smo tokom stotina i hiljada godina imali toliko mnogo velikih naučnika, ali ni jedan od njih nije dobio svoju crkvu kao što je ima Tesla u Kaliforniji, u San Dijegu, upravo u centru svetske naučno-tehnološke moći. Ni Plank, ni Ajnštajn, ni Bor, ni Pauli, ni NJutn, ni Toričeli, i pored bavljenja alhemijom i teologijom (NJutn), ili astrologijom (Kepler), ili mistikom (Laplas), nisu ubedili kolektivno nesvesno čovečanstvo u transcendentalnu dimenziju svojih naučnih pogleda.

Hrišćanska civilizacija je metafora oslonjena na patnju, žrtvu i iskupljenje, na tajnu krštenja, uskrsnuća i zagrobnog života, ona je trajno obojena čovekom i njegovom osećajnošću. S druge strane, scijentističko doba ima Teslu kao humani simbol jedinstva duha i materije, a umesto mitologije i religijske metafore uspostavlja veru u naučne principe i jasno viđenje najdubljih kosmoloških zakona. U istorijskom smislu, Tesla fundamentalno menja oblik religioznosti na planetarnom nivou. Dakle, on nije običan naučnik, pa ni samo genijalan čovek, već svetsko-istorijska pojava najvišeg ranga, koja duhovnost teologije zamenjuje duhovnošću nauke. Uostalom, savremena fizika već je postala filozofija novog doba jer se otvoreno bavi strukturom materije, genezom kosmosa, a od skora i etikom.

Kvantna mehanika kopenhagenskog kruga oko Bora, Hajzenberga i Paulija, nije rešila pitanje osnovne strukturne jedinice materije i principa fuzije (napokon i samu fisiju matematički opisuje jednačina koja se naknadno i nasilno izvodi iz Lorencovih transformacija ($E=mc^2$), relativistička teorija nije rešila problem naučne, tj. substancijalne definicije vremena (vreme je..., pa šta je), a takođe nije objasnila ni sadržinu koncepta sile (u opštoj teoriji relativiteta

Fundamentalni tenzor sa malim korekcijama ima istu vrednost kao Njutnova sila (F) i ne daje nikakvo drugo objašnjenje za putanje planeta oko Sunca, sem što se neobrazloženo tvrdi da planete moraju *imati putanje kakve imaju* zbog oblika prostora, čija se zakrivljenost, opet, ne može drugačije ustanoviti nego po obliku tih istih putanja; radi se o kružnom dokazu, koji ne dokazuje ništa i ne pruža pravo objašnjenje gravitacije i pravu operacionalnu teoriju iz koje bi proisticala mogućnost konverzije gravitacione sile u lokalnu rotaciju i njeno korišćenje).

Teslina fizika realnog fizičkog kontinuuma ili etra i njegova naučna misao naslonjena na predsokratovsku antičku kosmologiju i pitagorejsku generičku matematiku, (a ne na elektromagnetiku devetnaestog veka), nije odmah mogla da bude nastavljena, pre nego što su se pokazala sva ograničenja drugih nastojanja da se jedinstvenom fizičkom teorijom obuhvate zbivanja u fizičkoj realnosti. Posle ^ernobila svakom je jasno da bez prave koncepcije vremena i bez dubljeg poznavanja strukture materije, razbijanje atomskog jezgra nije ništa drugo do neodgovorno zlo eksperimentisanje na nivou empirijskih metoda. ^ernobil je početak sloma infantilnih vizija kvantnih mehaničara po kojima su i roštilj, mlin za kafu i mašina za pranje veša trebalo da rade na atomski pogon. A tragedija space-shuttle Čelendžera podsetila je ljudski rod na činjenicu da nije ovladao pravim principima putovanja kroz beskrajni kosmički prostor i da se reaktivnim motorima duža putovanja ne mogu preduzimati. O medicinskim problemima međuzvezdanih putovanja i da ne govorimo.

Teslina fizika pruža odgovore i ukazuje na intelektualni instrumentarijum kojim se ovi problemi mogu rešavati. Ona se najkraće može opisati kao interdimezionalna stacionarna kosmologija i jedina je aktuelna teorija čije mogućnosti nisu ispitane.

Dešava se da izraz koji mi danas upotrebljavamo za neki fizički pojam nije ni postojao u Teslino vreme. Isto je tako i sa načinom pisanja matematičkih iskaza i znakova računskih radnji. (Od velike je koristi za mladog elektroinženjera, koji je, na primer, mnogo puta već čuo da je Julius Robert Majer otkrio zakon o “održanju energije”, da se iznenadi kada, čitajući original, otkrije da Majer nigde i ni u kom smislu ne upotrebljava reč energija; ili kada kod Arhimeda i Galileja, koji su sve izvodili matematičkim putem, ne nađe ni jedan znak računskih radnji; ili kada vidi da čak i Njutn, koji je već bio pronašao infinitezimalni račun, još uvek sve dokazuje geometrijski, isto kao Euklid i svi drugi naučnici u vremenskom razmaku između njih dvojice.)

Za razumevanje Tesle je apsolutno neophodno ne samo čitanje njegovih originalnih tekstova, već i razjašnjavanje sadržaja termina njegovog naučnog jezika, da i ne spominjem šifrovani deo zaostavštine gde je jedan te isti pojam korišćen u različitim kontekstima, tako da ima n-faktorijal kombinacija semantičkih izvoda. Bez jasne hipoteze Tesline teorije i podudarnog obrasca mišljenja, ovo je praktično nemoguće razumeti.

Avangardna svetska nauka polako se okreće Tesli. Nisu u pitanju ni komercijalni, ni univerzitetski segmenti naučnog mišljenja, već javnosti nepoznati pikovi svetske moći, čvorovi difuzne mreže svetskih upravljača globalnog informatičkog i scijentističkog čovečanstva, u kome su svi pojedinci povezani sa svim drugim pojedincima kanalima svetskih telekomunikacija i to na samo dva opšta principa: srodnosti ideja i nivoa inteligencije. Medjutim, ono što ih sve spaja fundamentalno jeste subjektivna relacija prema vremenu kao suštini nove civilizacije. Sve dosadašnje civilizacije zasnovane na ontosu prostora (tj. na prostoru kao njihovoj suštini) samo su istorijske činjenice.

U Teslinom planetarnom društvu sva će energija biti crpljena iz nepotrošivih i besplatnih prirodnih izvora. On je ukazao na to da je Zemlja jezgro ogromnog generatora i da rotacijom elektriše sporiju jonosferu milijardama volti i ampera, da zapravo, čovečanstvo živi u sfernom kondenzatoru neizmerne snage, koji se sam od sebe neprestano puni i po želji se može prazniti. Postoji jonosfera (faza), dielektrik (atmosfera) i Zemlja (nula). Imamo, dakle strujno kolo koje daje prirodni elektricitet neograničene snage, to jest čistu energiju, koja ne trpi nikakvu konverziju: izvrši rad i u istom obliku vrati se u prirodnu sredinu, u sistem planete Zemlje.

Postoje i Teslini linearni akceleratori u obliku otvorenih vakuumskih cevi, to jest cevi koje rade na sobnoj temperaturi i čiji se energetske snage ne rasipa, jer ne putuje kroz prostor već je navođen elektrostatičkim karakteristikama cilja, tako da na bilo koju distanciju može da se prenese bilo koja količina energije indukcijom. To su Teslini čuveni "zraci smrti" napravljeni prema modelu funkcionisanja Sunca. Kenet Korum, koji je ponovio Teslin eksperiment u Americi i dobio efekte ipak nije shvatio poentu: Tesline čestice ne putuju kroz prostor kao loptice ili Hertzovi talasi, već nastaju iz indukcionih polja, baš kao i njegove već spomenute "vatrene lopte". Radi se o Teslinoj originalnoj teoriji kosmičkog zračenja, koju je i eksperimentalno dokazao.

Teslino obrtno magnetsko polje ima univerzalno važenje. Naprosto, to je jedna istina dublja od ljudske gnoseologije i ljudske osećajnosti, istina matematičkog tipa, čija ideja se neposredno ostvaruje u svakoj instanciji kosmičkog Bića.

Usudujem se da zaključim da ni Teslin indukcion motor, takozvani asinhroni, nije konceptualno dovoljno proučen. U njemu se nalazi još neotkrivena tajna rotacije nebeskih tela i rotacije uopšte. Ubrzano kretanje Teslinog jajeta proističe iz promene geometrije polja, a ne iz dodavanja kvantuma magnetske sile. Rad ovog motora izgleda jasan, baš kao što je nekada, pre Galileja i Njutna, svakome izgledalo jasno da je težina tela uzrok njegovog slobodnog pada.

Od drugih Teslinih enigmi, neproučene su: radio-tehnika (više neometanih emisija na istoj frekvenciji) sa dvanaest u suštini neprimenjenih patenata); struktura materije ("Običavao sam da razbijam atom ne oslobađajući nikakvu energiju" - izjava N. Tesle iz 1923. g.); gravitacija (model gravitacionog motora sa olovnim rotorom i statorom od stakla, koji radi jednom godišnje, reagujući na konstelaciju planeta); teorija etra (materija se strukturiše iz etra i opново rastvara u etar, po jednostavnim matematičkim zakonima, ali nešto više materije nastaje, nego što nestaje - odatle povremene kosmičke katastrofe); Teslini medicinski aparti i dejstvo Teslinih niskofrekventnih talasa na rad mozga (izazivaju kontrakciju i dilataciju subjektivne vremenske baze, tj. promenu psihološke sekunde).

Tesla je smatrao istinitom Budinu ideju o "ja" kao o iluziji. "Zaista," govorio je, "mi nismo ništa drugo do talasi u subjektivnom prostoru i vremenu i kada ti talasi iščeznu, iza nas ne ostaje ništa... Nema individualiteta. Ne može se reći da talas u okeanu ima individualnost. Postoji samo iluzorno sledovanje talasa jednog za drugim. Vi niste ista osoba koja ste bili juče; i ja sam samo niz približnih egzistencija, ne potpuno istih. Ovaj lanac je ono što proizvodi dejstvo trajnosti, slično pokretljivosti slike, a ne moja subjektivna i pogrešna predstava o mom realnom životu".

Kada zamišljam Teslu, ne vidim ga nasmejanog, nego žalosnog zbog onoga što ljudi sami sebi čine, u svojoj neizmernoj podređenosti nepoznatim prirodnim silama.

Literatura

- (1) Tesla, N., ‘How Cosmic Forces Shape Our Destinies’, New York American, Febr., 7. 1915. New York, USA**
- (2) Tesla to R.U. Johnson, Aug., 16. 1899., microfilm letter, Library of Congress, Washington, D.C.**
- (3) Raković, D., Osnovi biofizike, Grosknjiga, Beograd, 1995, poglavlje 5.**
- (4) Rakić, Lj., ‘Brain and Thought in Neurobiological Context’, u Consciousness, Scientific Challenge of the 21st Century, ECPD, Beograd, 1995.**
- (5) Raković, D., ‘Brainwaves, Neural Networks and Ionic Structures’ u Consciousness, Scientific Challenge of the 21st Century, ECPD, Beograd, 1995.**
- (6) Tesla, N., ‘Science and the Discovery re the great Forces which will lead to the Consummation of the War’, The Sun, Dec., 20., 1914, New York**
- (7) Raković, D., ‘Hijerarhijske neuronske mreže i moždani talasi: na putu ka teoriji svesti’, u Svest, naučni izazov 21. veka, Zbornik radova sa ECPD seminara, 27-28 septembar, Beograd, 1996.**
- (8) O’Neill, J., Prodigal Genius, New York, David McKay Co., 1944,**
- (9) Arhiv FBI, 1943, Washington, D.C. USA, oslobođeno 1993 na osnovu Freedom of Information Act.**
- (10) Tesla, N., My Inventiones, Electrical Experimenter, 1919., New York**
- (11) Tesla, N., “Problem of Increasing Human Energy, Century Illustrated Monthly Magazine, June, 1900., New York**
- (12) Tesla to J. P. Morgan, September, 13th, 1901., microfilm letter, Library of Congress, Washington, D.C.**